

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACĂRA

24

**400.000 VOLȚI
PE VALEA OLTULUI**

**TEATRU:
Profiluri dintr-o generație**

A 1—„AUTOSTRADA SOARELUI“

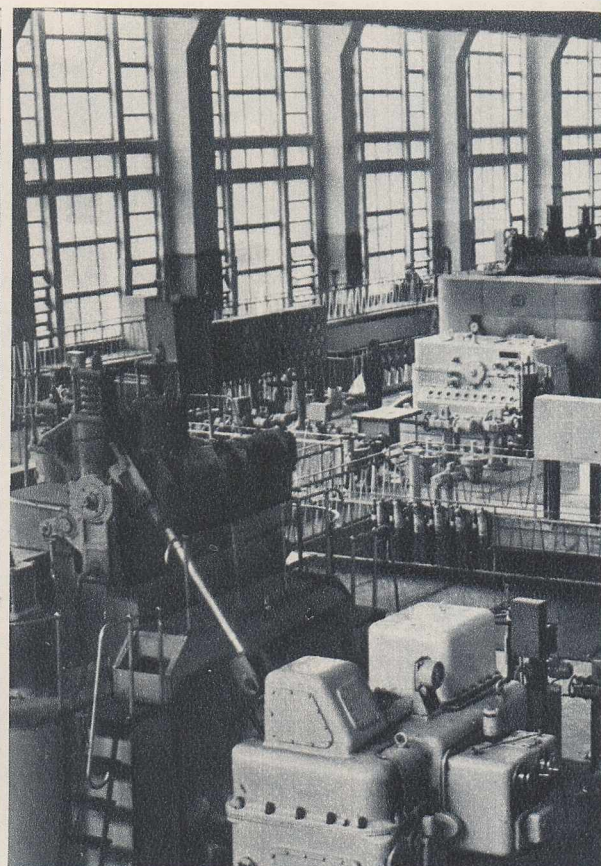
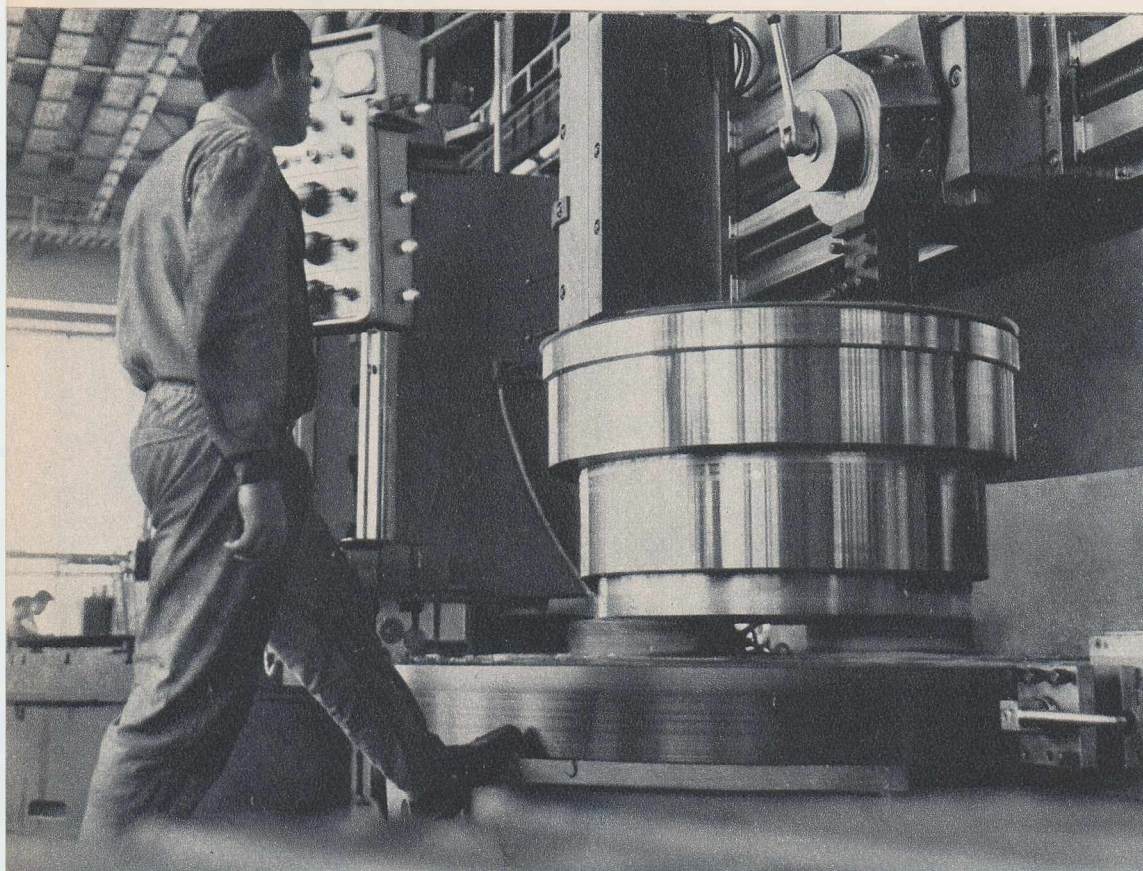
Anul XIV nr. 24 (524) — 12 iunie 1965

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Întregul
popor
a primit
cu entuziasm

MĂRETUL PROGRAM AL ÎNFLORIRII PATRIEI

Poporul nostru a primit cu un sentiment de entuziasm și mândrie proiectele de Directive ale Congresului al IV-lea al partidului cu privire la dezvoltarea economiei naționale în perioada 1966-1970 și cu privire la valorificarea surselor energetice și electrificarea țării în perioada 1966-1975.

Acest vast program economic este o continuare firească a liniei politice generale a partidului nostru. Trăsătura lui esențială este realismul profund al obiectivelor stabilite, aprecierea științifică, bazată pe realitățile și posibilitățile țării și poporului nostru de a întâmpla mărețele perspective.

Prevederile proiectelor de Directive au drept bază realizările și succesele obținute de clasa muncitoare, de întreg poporul român în decursul anilor din urmă și mai cu seamă în perioada planului de șase ani. „La baza tuturor acestor realizări, dobândite prin munca plină de abnegație a poporului – se spune în proiectul de Directive cu privire la dezvoltarea economiei naționale – stă politica Partidului Muncitoresc Român, întemeiată pe aplicarea creatoare a învățaturii marxist-leniniste la condițiile țării noastre, capacitatea sa de a mobiliza imensa energie a oamenilor muncii, toate resursele materiale ale țării în opera de construcție socialistă”.

Marile transformări revoluționare care au înnoit fața țării în ultimele două decenii au confirmat justetea liniei generale a partidului nostru. „Partidul Comunist Român – se arată în proiectul de Statut al P.C.R. – forța politică conducătoare în Republica Populară Română, slujește cu fidelitate interesele și năzuințele vitale ale poporului”.

Întregul nostru popor este profund convins că toate obiectivele înscrise în proiectele de Directive se vor realiza cu succes. De aceea ele sînt dezbătute cu temeinicie. Experiența anilor de construcție socialistă permite oamenilor muncii să facă prețioase propuneri, să aducă importante contribuții la valorificarea de noi rezerve și să-și spună cu competență cuvîntul la stabilirea concretă a unor sarcini.

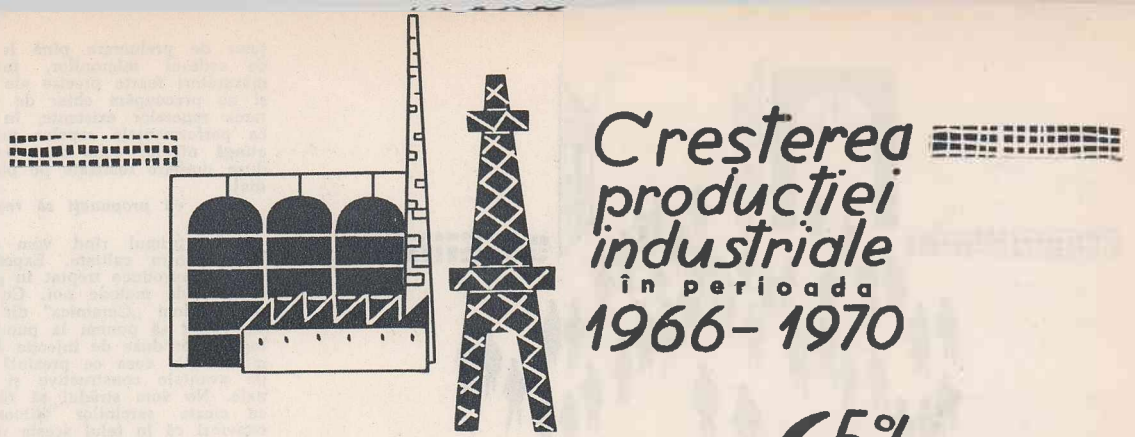
Acum, în preajma celui de-al IV-lea Congres al partidului, în toate sectoarele vieții economice domnește o vie activitate. Angajamentele luate în cadrul întrecerii socialiste prind viață. În fiecare zi primim vești despre realizarea integrală și chiar depășirea acestor angajamente. Proiectele de Directive constituie și ele un puternic și mobilizator imbold.

Cîmp larg tehnicii nucleare

Introducerea energiei electrice de origine nucleară în balanța energetică a țării, prevăzută în proiectul de Directive ale Congresului al IV-lea al partidului cu privire la valorificarea surselor energetice și electrificarea țării în perioada 1968-1975, va situa România printre țările înaintate din punctul de vedere al folosirii la scară industrială a celei mai importante aplicații actuale a tehnicii nucleare. Specialiștii în domeniul fizicii și tehnologiei reactorilor nucleari, formați în ultimii ani la Institutul de fizică atomică al Academiei R. P. Române, așteaptă cu nerăbdare să-și aducă aportul la această mare lucrare atât de caracteristică glorioasei epoci de desăvîrșire a construcției socialismului în R. P. Română.

Avînd în față rezultatele cercetărilor științifice obținute pînă acum la noi în acest sector, avem convingerea că aportul nostru va fi substanțial. El cuprinde în prima etapă atât rezolvări de probleme de tehnică nucleară cit și contribuții la formarea cadrelor de exploatare și întreținere.

Este o mare mîndrie pentru mine să mă număr printre cei care se străduiesc să-și aducă contribuția lor modestă la marea operă de ridicare

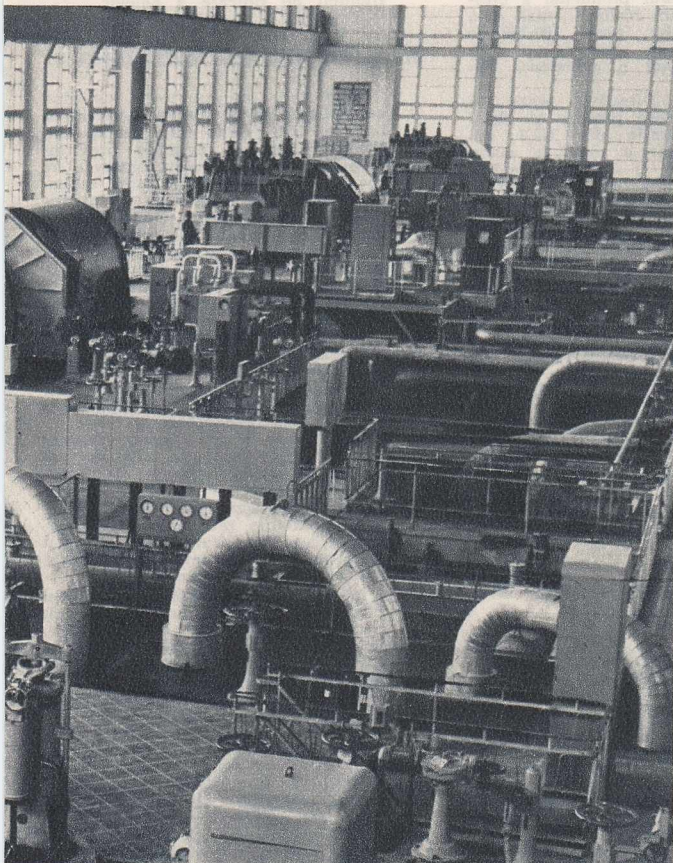
**Cresterea
productiei
industriale
în perioada
1966-1970**

65%

Producția globală industrială va crește cu circa

Grupa A de la 100 la 170

Grupa B de la 100 la 160

a nivelului tehnic al economiei noastre naționale, pe liniile trasate prin Directivele partidului.

Prof. univ. Florin CIORĂSCU
membru corespondent al Academiei R. P. Române, director adjunct științific al Institutului de fizică atomică

Mașini-unelte de înaltă tehnicitate

Uzina noastră este creația acestui șesenal și se află actualmente în plină dezvoltare. Fabrica de mașini-unelte și agregate din București a luat ființă cu scopul de a realiza agregate grele, necesare dezvoltării continue a industriei noastre socialiste.

În preajma celui de-al IV-lea Congres al partidului, ponderea industriei socialiste reprezintă 60 la sută din produsul social total. Industrializarea a dus România pe drumul progresului continuu. Esențial în politica de industrializare promovată de partid a fost și va fi și în continuare dezvoltarea cu prioritate a producției mijloacelor de producție.

Proiectul de Directive subliniază totodată că: „Producția de mașini-unelte va da un aport însemnat la reînnoirea și creșterea parcului de mașini din economia națională”.

Întregul nostru colectiv își dă seama că prin măsurile stabilite de proiectul de Directive, conducerea de

partid a pus accentul pe calitatea și complexitatea crescîndă a acestor mașini și agregate. Este vorba de realizarea unor mașini cu dispozitive de acționări hidraulice, pneumatice, electrice și de dotarea acestora cu echipamente de programare. Noi ne străduim ca produsele noastre să îndeplinească toate aceste cerințe tehnice, ca ele să fie la nivelul tehnicii actuale.

Sarcinile care ne revin nouă, constructorilor de mașini-unelte, sînt deosebit de importante. Colectivul nostru este hotărît să și le ducă la îndeplinire și, urmînd îndrumările dîte de partid, să lărgescă gama de fabricație a agregatelor, să asimileze noi produse și să-și sporească participarea la realizarea întreprinderilor industriale care se vor construi sau se vor reutila, cu un procent cit mai însemnat de utilaje fabricate în țară.

Valentin BIRTA
Inginer șef de producție, F.M.U.A.B.

La Centrala termoelectrică Brazi

Prevederile proiectului de Directive referitoare la producția de energie electrică și termică pun în fața noastră, a energeticienilor, sarcini complexe. E firesc să fie așa. Amploarea pe care o va lua în viitorii cinci ani industria noastră socialistă va

presupune o dezvoltare corespunzătoare a bazei energetice a țării. Ritmul de creștere preconizat este impresionant. Ca specialist îmi dau seama cit de înalt va fi nivelul la care se va ridica această importantă ramură industrială și mă bucur că printre cei ce vor aplica în practică aceste prevederi ne vom număra și noi, cei ce lucrăm în cadrul termocentralei Brazi.

Există în specificul activității noastre cîteva elemente esențiale ce caracterizează aspectele cantitative și calitative ale muncii pe care o prestăm. Unul dintre acestea este și cantitatea de combustibil convențional pe kWh de energie produsă și pe Gigacalorie.

Pînă la 31 mai noi am economisit o cantitate de combustibil convențional de 3.700 tone, îngrijindu-ne ca agregatele să funcționeze la parametri optimi și preîntîmpinînd opririle accidentale. Angajamentul reînnoit al colectivului nostru prevede ca pînă la sfîrșitul anului să producem peste plan o cantitate de 31.000.000 kWh, din care 21.000.000 pînă la 1 iulie. În acest fel termocentrala Brazi va contribui la sporirea producției de energie electrică a țării.

În curînd noi vom asigura și o importantă cantitate de energie termică pentru termoficarea noilor cartiere ale Ploieștilui. Conducta ce se va instala în viitorii cîteva ani va înconjură orașul ca o adevărată „centură caldă”, trimițînd ramificații în miile de apartamente construite

F.M.U.A.B.

Una din uzinele care fabrică agregate complexe pentru industrie (fotografia din stînga)

Brazi.

„Inina” termocentralei: sala mașinilor (fotografia din mijloc).

Institutul de fizică atomică.

Discuție în laboratoriu de radiospectroscopie asupra rezultatelor obținute cu o instalație de rezonanță paramagnetică electronică, concepută și realizată de către cercetătorii din acest laborator (fotografia din dreapta).

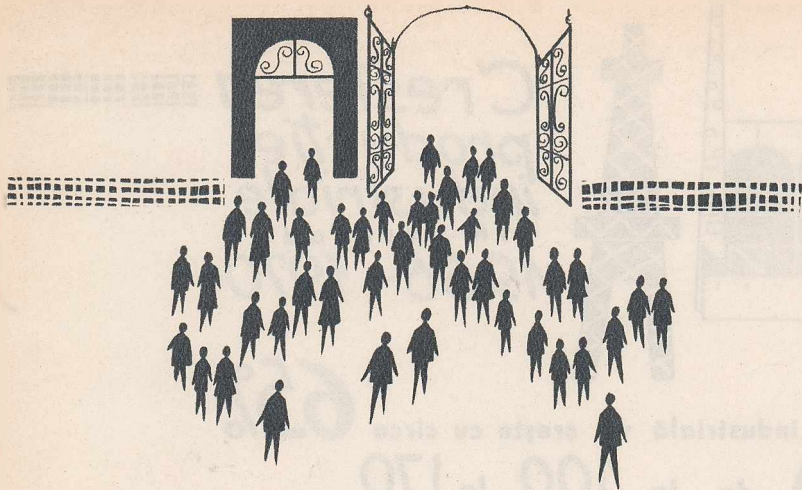
pînă acum sau ce se vor construi de acum înainte. Așadar, proiectul de Directive ne găsește în plină activitate. Noi, energeticienii de la Brazi, ne vom strădui să răspundem cu cîntă chemării pe care ne-o adresează acest proiect mobilizator.

Gheorghe VĂTAV
Inginer șef al Centralei termoelectrice Brazi

Perspectivile producției agricole

Proiectul de Directive prevede pentru viitorii cinci ani o dezvoltare remarcabilă a producției industriale în toate sectoarele și un spor de produse agricole și agroalimentare care

(Continuare în pag. 4)

În perioada 1966-1970 numărul de salariați va crește cu circa 900 mii, această creștere urmînd a se asigura prin folosirea sporului natural al populației apte de muncă și prin atragerea în rîndul salariaților a circa 400 mii din populația ocupată în prezent în agricultură.

vor acoperi necesitățile mereu crescînde ale consumului și ale industriei. Nouă, specialiștilor din agricultură, ne revin, deci, sarcini sporite. La realizările de pînă acum ale gospodăriei noastre vom mai adăuga în viitor și altele. Pe unele le putem întrevedea. Altele se vor contura pe parcurs, izvorînd din planurile de perspectivă ce se vor elabora în lumina Directivelor Congresului al IV-lea al partidului.

Apreciez ca pe un fapt binevenit preocuparea pentru specializarea gospodăriilor de stat. Unitatea noastră, de pildă, este specializată în producția strugurilor de masă. Aceasta ne-a permis să ne concentrăm eforturile spre a obține o producție de 20.000 kg/ha în primul an de rod. M-a impresionat faptul că proiectul de Directive prevede dotarea agriculturii cu tractoare cu caracteristici diferențiate. Mai cu seamă această măsură va avea bune rezultate în sectorul hortiviticol, permițînd utilizarea forței de tracțiune a mașinilor în mod rațional, după cerințele solului și ale fiecărei operațiuni.

În încheiere aș vrea să arăt că lucrătorii de la G.A.S. Manasia sînt hotărîți să răspundă cu cinste sarcinilor ce le vor reveni pentru sporirea continuă a producției agricole.

Alexandru FILOTTI
Inginer șef al G.A.S. Manasia,
raionul Urziceni, reg. Ploiești

Milioane metri pătrați de țesături de bumbac pe an

Interlocutorul nostru este inginerul șef al fabricii bucureștene „Răscoala din 1907”, E. CARAGAȘIAN.

— Ceea ce proiectul de Directive enunță pe larg — precum se știe, în sectorul nostru, al industriei ușoare, se va înregistra substanțială creștere de 50-55% — se oglindește foarte evident și în producția fabricii noastre: numai în cursul acestui an și al anului viitor ea va crește de cinci ori.

— Aceasta înseamnă că veți ajunge la 5 milioane m² de țesături de bumbac pe an ?

— Exact. Notați că sînt, majoritatea, țesături din fire fine și că le vom realiza prin montarea unor utilaje noi, de cel mai modern tip.

— Și angajamentele dv. în cîntecul apropiatului Congres al partidului ?

— Le-am reexaminat chiar ieri și vă pot comunica exact unele modificări intervenite. Ne angajam să depășim valoarea producției globale cu 868.000 lei și am sporit suma cu încă 100.000 lei; la țesăturile de vigoie angajamentul nostru prevedea o depășire a planului de producție cu 2.100 kg, acum l-am urcat pînă la 3.000 kg; vom da de asemenea, peste beneficiul planificat, încă 100.000 lei.

— Iar în ce privește sortimentele ? Fabrica dv. trebuie să răspundă nevoii de frumos cotidian, mereu în creștere, a cumpărătorilor.

— Ne străduim: avem planificate 20 de modele noi; am adăugat încă șase în cîntecul Congresului.

Cheia de la poarta adîncurilor

La uzinele „1 Mai” din Ploiești și în toate uzinele din țară prevederile proiectului de Directive cu privire la dezvoltarea economiei naționale au fost citite cu atenție de fiecare om.

— Ne-am adresat tovarășului inginer șef AUREL BIVOLAN, care răspunde de producția de save cu role.

— Cum apreciați importanța pe care proiectul o acordă utilajelor petroliere ?

— Noi producem multe tipuri de instalații și utilaje. Sapa cu role, de exemplu, este, ca să spun așa, cheia adîncurilor pe care le străbat coloanele sondelor în foraj. De calitatea ei depind multe din realizările sondelor. Deci un obiectiv spre care se îndreaptă cu precădere atenția noastră este mărirea durabilității și a vitezei de lucru a sapelor.

— De ce depinde îmbunătățirea continuă a calității sapelor de foraj ?

— Ar fi multe de spus. Aceste unelte, în ciuda dimensiunilor lor relativ reduse și a aparentei simplități, cer multă atenție aceluia care le produc. Noi ne străduim în prezent să restrîngem limitele toleran-

țelor de prelucrare pînă la mărimi de ordinul micronilor, introducîm măsurători foarte precise ale durtății și ne preocupăm chiar de reproiectarea reperelor existente, în așa fel ca performanțele sapelor noastre să atingă nivelul celor mai bune produse similare realizate pe plan mondial.

— Ce vă propuneți să realizați în viitor ?

— În primul rînd vom continua lupta pentru calitate. Experimentăm și vom introduce treptat în producție o serie de metode noi. Cu colaborarea uzinei „Ceramica” din Ploiești am reușit să punem la punct tehnologia unor duze de injecție din ceramică dură, ceea ce prezintă o serie de avantaje constructive și funcționale. Ne vom strădui să răspundem cu cinste sarcinilor viitoare, fiind convinși că în felul acesta vom contribui, în măsura posibilităților noastre, la traducerea în fapt a vastului plan de dezvoltare a întregii economii naționale pe care recentul proiect de Directive l-a conturat în liniile sale principale.

În epoca maselor plastice...

Fabrica noastră, ca de altfel întreaga industrie chimică, a cunoscut în cursul șesenalului o dezvoltare impenetrabilă în toate sensurile. Față de anul 1959 volumul producției a crescut de 8 ori, am realizat anual, de-a lungul șesenalului, peste 100-150 de reperi. Planul de șase ani a constituit pentru noi o experiență bogată.

Proiectul de Directive arată că producția de mase plastice și rășini sintetice va crește de 2-2,3 ori. Trăim într-adevăr o epocă a materialelor plastice și creșterea prevăzută este stabilă în mod cât se poate de rațional și științific. Partidul a acordat încă din primii ani ai construcției socialiste un rol important industriei chimice, care a ajuns astăzi una din ramurile de bază ale economiei naționale. Proiectul de Directive subliniază încă o dată rolul chimiei și prevede ca în viitorii cinci ani să se realizeze în industria chimică o creștere a producției, în medie, cu 18,5 la sută anual.

Colectivul nostru urmînd indicațiile date de partid își va îndrepta atenția spre înmulțirea sortimentelor, spre îmbunătățirea calității lor și va da noulor unități cadre temeinic pregătite, specializate.

Mihai LUCACI
directorul fabricii de mase plastice
din București

Prefabricate mai multe, mai bune, mai ieftine

Convorbire cu VIRGIL CIUFU, inginer șef al întreprinderii de panouri prefabricate din beton armat și precomprimat „Progresul”.

— Care sînt angajamentele dv. în cîntecul Congresului partidului ?

— Să depășim planul la producția globală cu 4,5 milioane lei, la producția marfă tot cu aceeași sumă, să realizăm în plus panouri pentru 70 de apartamente...

— Vă rugăm să ne spuneți dacă aceste angajamente au prins viață.

— Evident. Planul producției globale a fost depășit cu 4.978.000 lei, cel al producției marfă cu 4.929.000 lei. Mai menționez că printre angajamentele noastre figurează și economiile peste plan prin reducerea prețului de cost (600.000 lei) și 600.000 lei beneficii peste plan. La economii am realizat în patru luni 469.000 lei, iar la capitolul beneficii de care vă vorbeam 302.000 lei, tot în patru luni. Pînă la Congres, bineînțeles, ne vom respecta angajamentele la fiecare capitol.

— V-ați gândit și la îmbogățirea sortimentelor ?

— Înainte de a răspunde la întrebarea dv., vreau să insist asupra proiectului de Directive, care precizează: „Ca soluții constructive, pe lângă folosirea betonului armat, se va extinde folosirea construcțiilor metalice, precum și a unor materiale ușoare și eficiente”. Este o indicație foarte importantă. Trebuie să subliniez uriașă importanța pe care proiectul de Directive o acordă promovării tehnicii avansate, îmbunătățirii organizării producției, ridicării nivelului de calificare a cadrelor. Nu poți să nu fii mîndru avînd în fața ochilor acest vast tablou al țării noastre peste cîțiva ani. Utilizarea construcțiilor metalice ne va obliga pe noi să ne îndreptăm și mai mult atenția asupra îmbunătățirii calității produselor noastre, asupra îmbogățirii sortimentelor, obiective a căror importanță e subliniată în proiectul de Directive.

— Care sînt planurile dv. în aceste direcții ?

— Bucureștenii vor avea prilejul să le vadă concretizate în viitorul cel mai apropiat. Este vorba de panourile prefabricate din beton care au aplicate pe ele plăcuțe colorate și care vor împodobi fațadele blocurilor ce se vor construi începînd din anul acesta. În ceea ce privește noile sortimente mă limitez să vorbesc doar de grinzile T din beton precomprimat, care se vor folosi la construcțiile industriale și care, prin dimensiunea lor, vor facilita accelerarea ritmului de ridicare a halelor.

Modernizarea traficului feroviar

Șaisprezece ani au trecut de cînd am început să-mi desfășor activitatea de șef de stație în triajul din Ploiești. Nu e o perioadă prea îndelungată, dar în acest interval de timp am fost martorul unor schimbări importante. Am citit cu atenție proiectul de Directive cu privire la dezvoltarea economiei naționale și m-am impresionat și entuziasmat prevederile lui. Nu există sector de activitate care să nu cunoască creșteri importante ale producției; și aș vrea să amintesc faptul că numărul maxim de vagoane pe care le puteam manevra acum 16 ani în stația noastră în interval de două ture (24 de ore) era de 1.800. Se lucra cu frîne manuale și cu macazuri comandate manual. Astăzi compunem și descompunem într-o zi și o noapte trenuri cu un număr de peste 4.000 de vagoane, utilizînd macazuri electromecanice și frîne cu comandă electropneumatică. Dar, așa cum rezultă din prevederile proiectului de Directive recent publicat, nouă ne sînt rezervate și alte importante sporiri ale capacității de producție.

În primul rînd electricizarea liniei București—Brașov va spori cu mult traficul feroviar pe această secție. Triajul nostru va ajunge să aibă o capacitate zilnică de peste 5.500 de vagoane, fapt ce va fi pe deplin posibil prin centralizarea electrodinamică a stației. Lucrările legate de introducerea acestei modernizări au și început, aflîndu-se în prezent într-un stadiu avansat. Pentru noi, feroviarul, a ține pasul cu cerințele mereu crescînde ale economiei în plină dezvoltare înseamnă a transporta mai repede și mai economic tonaje sporite, a reduce la maximum timpul de staționare și de manevră. Sîntem convinși că utilizînd noile mijloace pe care le avem azi la dispoziție (la cele arătate mai sus voi adăuga și introducerea tracțiunii diesel la manevră), vom reuși să răspundem cum se cuvine sarcinilor ce ne vor sta în față.

Alexandru BECHERU
șeful stației Ploiești-triaj

În fotografie: pe liniile triajului din Ploiești compunerea și descompunerea trenurilor se face într-un ritm din ce în ce mai rapid.

Sistemul electroenergetic național va fi extins prin construirea de linii electrice de transport și distribuție, realizându-se 2.800-3.000 km linii de 220-400 kV și aproximativ 25.000 km linii de 20 și 110 kV.

(Din proiectul de Directive ale Congresului al IV-lea al Partidului Muncitoresc Român cu privire la valorificarea surselor energetice și electrificarea țării în perioada 1966-1975).

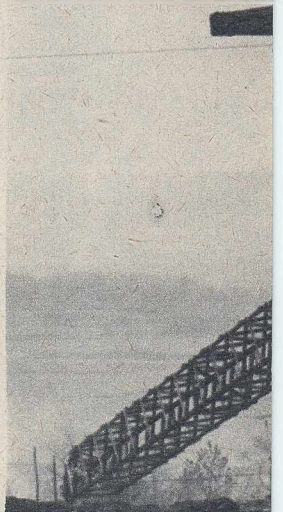
Echipa de vopsitori condusă de Viorel Mincea realizează adevărate performanțe alpine.

400.000 VOLTI PE VALEA OLTULUI

400.000 VOLȚI PE VALEA OLTULUI

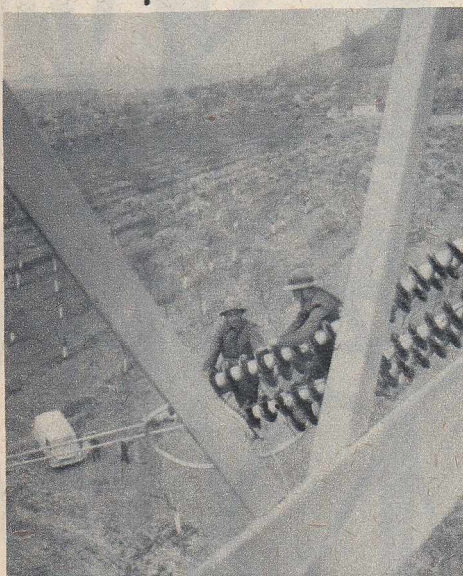

Șeful de lot Ion Uhr a fost unul dintre cei care au deschis drum curentului electric la Bicăz, Brad-Vașcău, Sadu V-Sibiu. Iată-l acum participând la construcția liniei de 400 kilovolți de pe Valea Oltului.

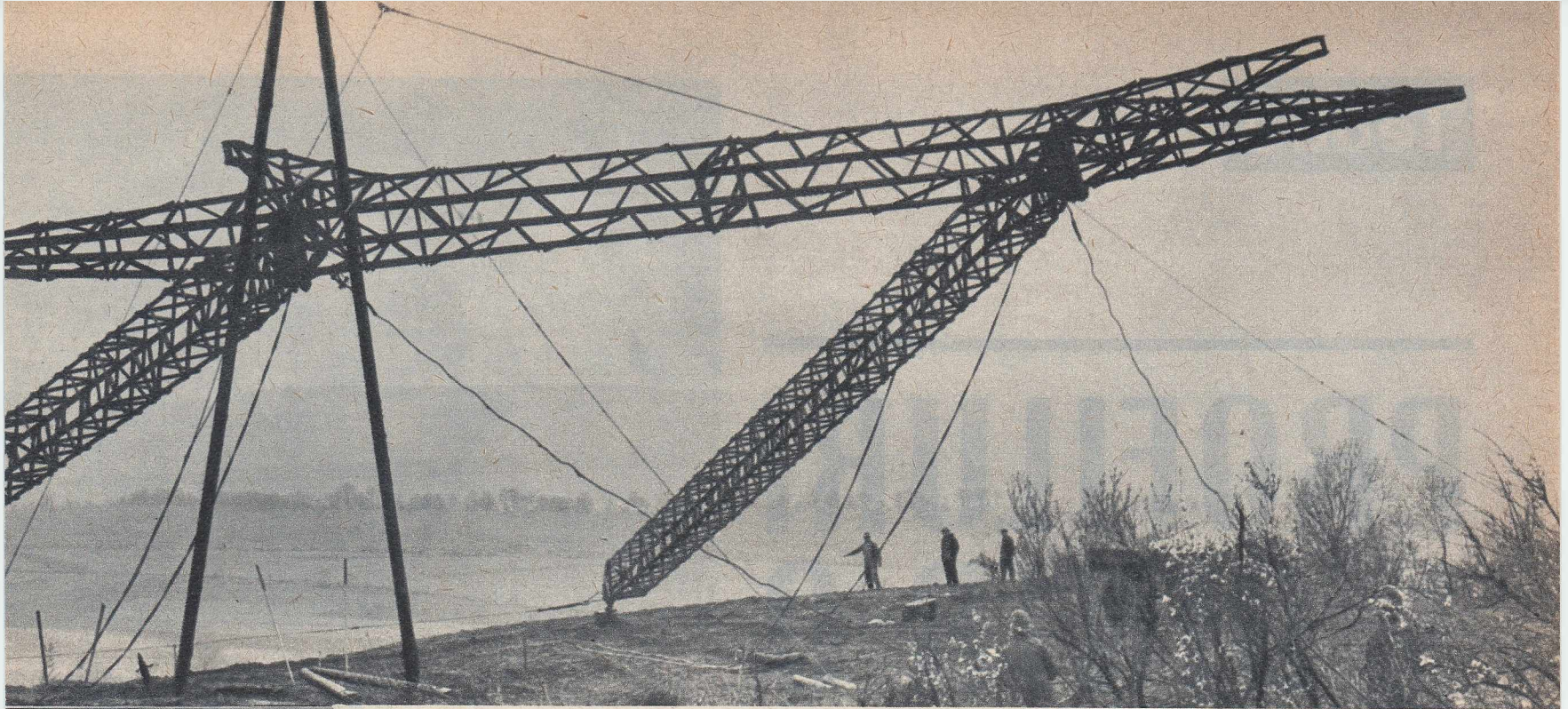
Tot pe calea aerului sînt transportate și subansamblele stîlpilor de susținere. ▶

COPERTA NOASTRĂ

Oamenii care lucrează aici sînt poracii „electricieni zburători” și trebuie să recunoaștem că nu e o exagerare. Coperta vi-i înfățișează pe Dumitru Enache și Tudor Drăghici care, la o înălțime ameștitoare, execută cu sînge rece montarea lanșului de izolator.
Fotografie de S. STEINER

O impunătoare schelă în filigran de oțel se înalță pe munte, în vecinătatea norilor.

Pe Valea Oltului, în comuna Cîineni, se află „statul major” al constructorilor liniei de înaltă tensiune de 400.000 volți Luduș-Slatina. Sute de oameni în salopete albastre, echipați cu căști de protecție, utilaje moderne de mare putere, un elicopter care se rotește în cercuri largi pe deasupra munților, purtând instalații metalice grele, toate acestea arată că aici se realizează o importantă construcție. Pe șeful șantierului, inginerul Ovidiu Costin l-am găsit în biroul său, instalat într-o casă tipic oltenească, împreună cu inginerul șef Ulpiu Nedelcu. Inconjurați de schițe și hărți studiau traversarea căii ferate în zona de nord a liniei și executarea transporturilor de materiale cu ajutorul funicularului la borna 356 situată în cheile Topologului, la o înălțime de 120 metri.

— Linia la care lucrăm — ne spune inginerul Ovidiu Costin — este una din primele linii de 400 kilovolți din țara noastră. La realizarea ei participă împreună cu noi constructorii din Cluj și București. Linia va alimenta cu energie electrică combinatul de la Slatina și orașul București. Întreprinderii de construcții și montaje energetice-5 Sibiu, căreia îi aparținem, îi revine o porțiune lungă de 113 kilometri, de la Sibiu și pînă la Dedulești, unde se face joncțiunea cu constructorii altei întreprinderi. Aceasta este cea de-a șaptea linie transcarpatică de înaltă tensiune construită de întreprinderea noastră.

De la Sibiu, linia de 400 kilovolți străbate cîmpia Cibinului, îndreptîndu-se spre Carpații Meridionali. Ea traversează pasul Turnu-Roșu, se cațără pe versantul sudic al munților, urcă creasta Clăbucetului

și de aici, avînd în dreapta masivul Cozia și în stînga crestele prăpăstioase ale Munților Făgăraș — Surul, Negoiful, Paltinul — traversează căldarea Loviștei. Sărînd din stîncă în stîncă, linia trece apoi cheile Topologului, urcă pieptiș pantele Munților Frunții, de pe culmea cărora, în zare, spre est, se vede hidrocentrala „Gheorghe Gheorghiu-Dej” de pe Argeș, iar de aici ajunge în zona dealurilor subcarpatice, într-un peisaj mai calm, mai puțin dramatic.

Traseul este greu, accidentat, lipsit de căi de acces, cu pante depășind uneori 40°. Specificul acestui traseu a impus folosirea unor mijloace tehnice adecvate: tractoare grele, funiculare forestiere, un elicopter adaptat în mod special cerințelor și dotat cu cuve cu declanșare automată, pentru transportul balastului, cimentului și betonului gata preparat. Pentru prima dată proiectantul a prevăzut aici montarea stîlpilor metalici de susținere în subsansamble de circa 500 de kilograme, fapt care permite o ușoară manipulare a lor, precum și transportul lor cu elicopterul.

În ciuda traseului dificil și a condițiilor speciale de muncă constructorii de pe șantier, avîntați în întrecere în cinstea celui de-al IV-lea Congres al partidului, au înregistrat importante succese. De la începutul anului productivitatea muncii a crescut cu 4,6 la sută, valoarea producției globale realizate reprezintă 101,1 la sută față de cea planificată, iar prețul de cost a fost redus cu 1,76 la sută. În același timp a fost înscrisă la capitolul economii suma de 110.000 lei.

Fotoreportaj de S. STEINER

Inginerul Ovidiu Costin, șeful șantierului, împreună cu inginerul șef Ulpiu Nedelcu elaborează amănunțele viitoarei etape de lucru.

PROFILURI DINTR-O GENERATIE

Cind, după succesele Teatrului de Comedie la Paris, oamenii de teatru francezi au vrut să-i cunoască pe regizorii celor trei spectacole, ei s-au aflat în fața a doi tineri: unul de 34 de ani, celălalt de 30. Lucian Giurchescu și David Esrig sînt reprezentanții unei întregi generații care s-a adăugat cam în ultimul deceniu forțelor vîrstnice, sînt reprezentanții unei noi școli regizorale românești, ale cărei succese incontestabile le exprimă și realizările lor scenice.

În aprilie 1964, cu prilejul întîlnirii de la București a Institutului internațional de teatru, revista „Teatrul” a publicat 17 portrete de regizori tineri. Delegații străini au văzut un fenomen deosebit de interesant în acest aflux de forțe noi și mulți dintre ei au povestit ori au scris, în țările lor, despre „cei 17”. De fapt, numărul tinerilor regizori valoroși este mai mare și lista oricînd riscă să fie incompletă. Nivelul calitativ al spectacolelor prezentate în aceste zile ale Decadei teatrelor dramatice reprezintă de altfel contextul general în care s-au afirmat regizorii pe care îi prezentăm mai jos, contextul unei arte aflate într-o ascendență continuă și care se anunță mereu mai înfloritoare. Dacă am încerca să desprindem cîteva trăsături comune acestor regizori, am putea spune că pentru ei toți teatrul nu mai este o artă a vedetei, ci a colectivului, nu un meșteșug al declamației, ci al expresiei complexe vizual-auditive, nu o transpunere brută a realității, ci una poetică și în același timp nu o retragere din fața vieții, ci o modalitate de a pătrunde în esențele ei. Între aceste coordonate, fiecare își definește tot mai precis stilul personal, preferințele, preocupările și posibilitățile. Vom încerca să schițăm, extrem de sumar, cîteva profiluri. Dar fiind vorba de personalități în mers — și încă într-un mers rapid — ne cerem scuze dacă imaginile vor ieși puțin... mișcate.

PENCIULESCU: știința de a pune întrebări

Ceea ce te frapază în spectacolele lui Radu Penciulescu e claritatea. Textul de-

vine sub mîna lui cristalin. Regizorul nu iubește artificiele: „De n-ar fi iubiturile...” s-a jucat pe o simplă estradă. Totul concentrat pe idei, pe relațiile dintre personaje. Dar drumul spre această esențializare nu e neted, linear. Este o luptă dramatică pentru fiecare grăunte de adevăr cîștigat și limpezit, smuls materiei informe, ideilor preconcepute, dificultății de a comunica, neînțelegerii și erorii. Legea de bază: a nu simplifica, a nu-ți închipui că posezi dezlegările în buzunarul de la vestă. („Cel căruia toate lucrurile îi sînt de la bun început clare este, după părerea mea, pur și simplu

CIND GIURCHESCU GLUMEȘTE...
O scenă din „Pălăria florentină” la
Teatrul Muncitoresc-C.F.R.

un prost”, spunea Maiakovski.)

La Penciulescu spectacolul este un proces de cunoaștere, care avansează din întrebare în întrebare. Pătrunzi treptat în miezul caracterelor, al conflictelor. Cine are dreptate, Proca sau Athanasescu? („Steaua polară” de S. Fărcășan.) Ce-i izolează și îi înfricoșează mereu pe cei doi oameni aflați ca într-un „balansoar” al nesiguranței și al încercărilor de apropiere neizbutite? („Doi pe un balansoar” de W. Gibson.) E oare întemeiată suspiciunea lui Horia Drăgan față de Nicolae Roșca? („Oricît ar părea de ciudat” de Dorel Dorian.) Interpretarea nu-ți servește soluții facile, de-a gata mestecate. Trebuie să cauți, să te frămînti cu actorii împreună, să judeci tu însuși.

L-am compara pe Penciulescu cu aceia care recuperează pămînturi inundate, înaintînd dirz, palmă cu palmă. Terenul cucerit astfel e parcă mai prețios. Și mai uman. „Doi pe un balansoar” începe simplu, obișnuit ca un flirt mărunț. Apoi relațiile dintre Jerry și Gittel devin din ce în ce mai bizare, mai îngrijorătoare, mai insuportabile. Perspectiva se lărgeste, detaliile personale compun biografii, biografiile se transformă în destine. Întîmplarea unei seri devine episodul unei iubiri nerealizate, lunga călătorie prin întinericul singurătății, istoria izolării oamenilor și irosirii vieților într-o lume de piatră și de neon.

GIURCHESCU: spre un teatru popular

Cel dintîi regizor care a obținut succes în București cu Brecht a fost Lucian Giurchescu. Și aceasta, pentru că el a renunțat la toate prejudecățile abstracte despre „distanțare” și „brechtianism”, a făcut din „Punțila” și „Svejk în al doilea război mondial” spectacole de o mare strălucire și vervă, a mers cu adevărul și umorul textului drept la inima spectatorului. Cu un bun-simț sigur, cu „flerul” meseriei de teatru, el ocolește sofismele, scoate în evidență ceea ce este viu într-o piesă — acțiunea, situația, caracterul.

Punînd în scenă comedia „Sonet pentru o păpușă” de S. Fărcășan, el a scos în plină lumină umorul științeiilor al textului, a conlucrat cu autorul la eliminarea unor lungimi, a unor părți prea expozitive, la înlocuirea lor cu elemente dinamice, a dat intrigii mai mult cheag și a realizat una din „loviturile” stagiunii.

Giurchescu nu se împacă cu ceea ce este greoi, pedant și plictisitor. Spectacolul să fie o bucurie a spiritului, o sărbătoare comună

IN CAUTAREA UNUI STIL TRAGIC MODERN.
Toma Dimitriu și Ilinca Tomoroveanu în „Moartea unui artist” (regia Horea Popescu).

REDESCOPERIND UN SHAKESPEARE CONTEMPORAN.
„Uitați-vă la ei! Aștia sînt cei care au venit să cucerească Troia!”, strigă Thersit (actorul Gh. Dinică). Regia D. Esrig.

a actorilor și a spectatorilor! Nimic din ceea ce este omenesc să nu rămînă străin scenei — și atunci teatrul va fi popular. De aceea Giurcescu apelează cu plăcere la forme dintre cele mai directe de comunicare cu publicul, la muzică, dans, la gagul dus pînă la mijloace clownești. Vodevilul, un gen iubit de mase, era firesc să-l atragă, și el a demonstrat de curînd, cu „Pălăria florentină” de Labiche, că acest gen n-a murit. Într-un ritm drăcesc se desfășoară cortegiul încurcăturilor și al coincidențelor, vesela și colorata defilare a tipurilor burlești, cortegiul farselor însoțite de cuplete comice, și pleci de la spectacol fredonînd o dată cu interpreții: „Hai cu nunta prin Paris, ura, ura, ura / Că mi-reasa-i ca un vis, ura, ura, ura...”

HOREA POPESCU: poezia marilor dimensiuni

Horea Popescu e ceea ce am numi un regizor de forță. El știe să se ridice deasupra cotidianului, să dea specta-

coleur sale ample sensuri metaforice. În montarea sa, „Ascensiunea lui Arturo Ui poate fi oprită” își căpăta proporțiile istorice la care a gîndit-o Brecht; ea reprezenta nu numai evocarea unei cariere politice nefaste, dar și „epopeea” tragică a unei întregi etape întunecate din istoria omenirii. Bursa din Chicago era un tablou hiperbolic al junglei „civilizate” a banului; consiliul de administrație al trustului copopidei se aseamnă unui „consiliu al zeilor” atotputernici ai societății capitaliste; în florăria lui Givola simțea că se pune la cale soarta milioanei de oameni; înmormîntarea lui Dullfeet se încheia printr-un dans grotesc, înspăimîntător, al lui Arturo Ui și al acoliților săi printre pietrele funerare ale cimitirului. Comical și monstruosul atingeau deopotrivă, în această reprezentație, dimensiuni enorme, împletindu-se într-o sinteză de neuitat...

În „Moartea unui artist” de Horia Lovinescu, regizorul a construit, tot la proporții majore, o lume a creației, a cărei emblemă ar putea fi silueta sculptorului Crudu, cu dalta în mînă, cioplinind în atelierul său — imagine care apare la un moment dat imensă, profilată pe fundalul scenei. Lupta pe care o dă Manole Crudu cu propriile sale spaime, îndoii și slăbiciuni, apare ca un simbol modern al unui alt meșter Manole, ca o afirmare a superiorității speciei omenesci asupra morții, asupra mărginirii individului. Prin integrarea organică a simbolului într-un conflict contemporan, prin adîncile sale semnificații filozofice, spectacolul a însemnat o contribuție la formarea unui stil monumental în arta interpretativă a vremii noastre.

ESRIG: zborul fără limite al fanteziei

David Esrig e un imaginativ, scena reprezintă pentru el un tărîm al minunilor. Aici totul trebuie să fie posibil. Inventivitatea regizorului ne poartă din surpriză în surpriză. Mai ales cu ultimele sale spectacole (*Umbra, Troilus și Cresida*), Esrig se dovedește apt nu numai să înlănțuie zeci de idei ingenioase și neașteptate, dar să făurească din ele lumi coerente, aparținînd pe de-a-n-tregul fanteziei, dar purtînd totodată, ca orice fapt de artă autentică, marca adevărului. Viziunea lui, pe care n-ai fi bănuțit-o înainte, îți apare după spectacol firească, de la sine înțeleasă.

În „Troilus și Cresida”, pe urmele lui Shakespeare, Esrig descoperă o lume uimitoare care stătea parcă ascunsă între filele textului și a ieșit acum la iveală, impunîndu-se cu forța veridicității artistice. Ahile și Aiix sînt gălgani cu mutre de nătărăi; Patrocle, cu genuța sub braț și glașul pițigăiat, arată într-adevăr ca o „cățea a lui Ahile”, înțeleptul Nestor e un ramolit și un

palavragiu caraghios; Agamemnon și Ulise sînt pe cît de perfizi pe atît de lași: cînd aud trîmbițele troienilor cad cu nasul în pămînt; frumoasa Elena pare culeasă dintr-un bordel de port internațional; Paris e un fante sclivisit, cu mustăcioară, în vreme ce lui Menelau numai coarnea îi lipsesc la vedere ca să-l crezi bou de-a binelea. Oare nu așa îi apar omului lucid de astăzi figurile legendare ale „marilor războaie” de cucerire?

CERNESCU: dărîmarea miturilor

E o tendință comună multora dintre regizorii generației de care ne ocupăm, aceea de a răsturna reprezentările șablonarde și superficiale ale vieții, de a satiriza clișeele de gîndire. Această tendință și-a găsit expresii dintre cele mai reușite în creațiile lui Dinu Cernescu. Deși spectacolele sale sînt deseori „trăsnite”, întemeiate pe cea mai liberă și mai neseacă ficțiune, o sete de adevăr și de real e

Andrei BĂLEANU

(Continuare în pag. 10)

UN INDEMN LA LUCIDITATE.
Stilul grotesc al spectacolului lui Pintilie „Biedermann și incendiarii” și-a găsit în Mircea Albulescu și Octavian Cotescu interpreți fideli.

PERSONAJE ȘI MANECHEINE.
Caragiale poate rîde într-un fel nou, afirmă Valeriu Moiescu.

PROFILURI DINTR-O GENERAȚIE

cea ce le însușește. Piesa de teatru e pentru Cernescu un fel de ecran translucid îndărătul căruia se ascunde o realitate încă neexplorată. De aceea regizorul s-a aplecat cu interes asupra piesei unui debutant, „Stăpînul apelor” de C. Pastor, unde a găsit elemente ale unei observații autentice despre viață. „Somnoroasa aventură” de T. Mazilu i-a oferit prilejul de a satiriza autoiluzionarea, incapacitatea unor personaje ca Gherman sau Ogaru de a pricepe esența realităților noi din jurul lor.

Dar performanța lui Cernescu în această stagiune a fost „Tigrul” de Murray Schisgal. Cele două personaje ale piesei (datorită și interpretării excelente a Ilenei Predescu și a lui Ștefan Iordache) apar pe de o parte așa cum se văd ele însele: el, un neconformist plin de curaj, care jonglează cu noțiunile cele mai subtile ale culturii, ea, o femeie plină de inteligență și demnitate; iar pe de altă parte, așa cum sînt în realitate: un tînăr derutat a cărei revoltă se irosește, și una dintre acele cuconițe bine situate care se ocupă de opere caritabile și care îmblînzește cu ușurință „tigrul”, aducîndu-l la un călduț conformism. Confruntarea iluziei cu realitatea prilejuiește momente scenice de mare savoare. Astfel, căutarea formelor inedite, folosirea grotescului sau a caricaturii constituie la Cernescu, ca și la majoritatea colegilor săi, nu o preocupare în sine, ci o modalitate proprie de a ogîndi esențe ale existenței reale.

PINTILIE: Ironist sau sentimental?

Reprezentanții acestei generații de regizori resping unanim sentimentalismul lacrimogen și retoric. Vremea melodramei a trecut și unele spectacole se însărcinează să înregistreze decesul ei, supunînd hazului public „ah”-urile și „of”-urile fără acoperire.

Printre succesele lui Lucian Pintilie se numără la loc de frunte „Biedermann și incendiarii” de Max Frisch; „omenia” burghezului „cumsecade”, care oferă incendiarilor fasciști pînă și chibriturile cu care-i vor aprinde casa, este aci ridiculizată cu vehemență.

Regizorul mînuiește violent și precis armele cele mai ascuțite ale satirei. Totuși, Pintilie este și realizatorul unor spectacole de caldă umanitate și lucrează în momentul de față la un film liric, inspirat de o poveste de dragoste în anii luptei ilegale a comuniștilor. Sarcasmul și lirismul, așa cum le înțelege Lucian Pintilie, nu se exclud reciproc. Cum explica el însuși într-un interviu, critica emoțiilor neselectate, a înduioșărilor plîngărețe nejustificate, nu este menită să cul-

tive o atitudine rece față de viață, ci să ducă la purificarea și înnoibilarea sentimentelor.

MOIESCU: pilot de încercare

Spectacolele lui Valeriu Moiescu au darul să stîrnească adesea controverse aprinse; lui îi revin într-o serie de cazuri și meritele și riscurile experimentării unor interesante inițiative teatrale. Exagerările și imperfecțiunile au abundat în asemenea experiențe. Dar pilotul de încercare, înfruntînd pericole, e oare mai puțin necesar decît profesionistul ponderat al curselor regulate?

Cel mai recent dintre „scandalurile” provocate de Moiescu se datorește interpretării noi pe care a dat-o unor schițe dramatizate ale lui Caragiale. Elementul pitoresc, subliniat îndeobște pînă acum, apare aici mai puțin accentuat, regizorul a căutat să dea textului semnificații larg-generalizatoare, filozofice, a văzut în personajele caragialești figuri simbolice ale unei lumi ce pășea pe calea dezumanizării; el a tratat cele cîteva episoade comice ca ipostaze ale acestei lumi

trîndave, înecate în automatisme. „Sacrilégiu!”, au strigat unii. Dar ceea ce era de demonstrat a fost demonstrat și anume că opera complexă a lui Caragiale oferă posibilitatea unor interpretări scenice foarte diverse. Spectacolul lui Moiescu este un punct de vedere într-o discuție care abia începe și care va fi purtată, fără îndoială, nu numai prin articole sau viu grai, ci mai ales prin spectacole felurite, printr-o varietate de transpuneri contemporane ale textelor caragialești.

★

Spațiul ne obligă să ne oprim. Dar fără Margareta Niculescu, Ion Cojar și Crin Teodorescu, fără Mihai Dimiu sau Cornel Todea, George Teodorescu și Ion Taub, Călin Florian și Farkaș Istvan, fără Vlad Murgur sau Ion Simionescu, Sanda Manu, Harag György, Geta Vlad, D. D. Neleanu, Petre Sava Băleanu, Ion Maximilian, Emil Mandric, Ion Barna, Ștefan Lenkisch, Dan Alecsandrescu tabloul acestei admirabile generații regizorale, între 30 și 40 de ani, este departe de a fi complet. Continuînd cele mai bune tradiții, ei au îmbogățit limbajul specific teatral. Nu fără tentative neizbutite, nu fără eșecuri sau parțiale neîmpliniri, ei au adus în teatrul nostru o mai intensă folosire a convențiilor și totodată mai puțin convenționalism desuet, au adus un bagaj propriu de fantezie și de adevăr, de viață și originalitate.

Andrei BĂLEANU

13 interviuri la marginea Dunării

OMUL CU PĂRUL CĂRUNT

1

DE LA ÎNFLORIREA LILIACULUI PÎNĂ-N TÎRZIUL TOAMNEI

2

CE AFLĂM DE LA UN CIOBAN

3

În urmă cu două săptămâni străbăteam sudul Olteniei. Am făcut un popas mai mare la Vișina-Veche. O comună oarecare, așezată aici din vechime; nerîndită la mare vedere, nici pe linie principală de cale ferată, nici la șosea națională asfaltată, Vișina-Veche nu e un punct de atracție pentru călătorul comod. Dar și aici, ca-n toate satele României, s-au petrecut în anii noștri o seamă de lucruri noi care au sporit cotele grinelor ce cresc pe aceste pământuri, modificând totodată felul de trai și de muncă al țăranilor din partea de sud a României.

Sintem deci la marginea Dunării, într-o comună cu totul obișnuită. Intervievăm oameni pe care-i găsim pe cîmp și-n comună. Deci despre lucruri mai noi petrecute la Vișina-Veche.

Străbatem cu piciorul și cu șareta, sub un soare arzător, satul și cîmpia.

Ne oprim la marginea unei tarlale cu sfeclă de zahăr. Se apropie de noi un om tânăr, cu părul argintiu.

Întrebăm :

— Cu cine vorbim ?

— Cu Marin Vrancea, președintele cooperativei agricole de producție.

— Cînd a fost înființată cooperativa dumneavoastră ?

— În 1950.

— Care sînt anii în care ea s-a dezvoltat cel mai mult ?

— Cei care s-au scurs de la Congresul al III-lea al partidului, pînă acum. În 1961 în comuna noastră s-a întîmplat un eveniment memorabil: toți oamenii au intrat în cooperativa agricolă de producție. Din acel an am trecut la dezvoltarea intensivă a ramurilor de producție. În 1964 producțiile medii la majoritatea culturilor au fost mai mari decît cele pe care le-am planificat.

La porumb, de pildă, avînd un teren bun, ne-am propus să obținem 2.400 kg boabe și am recoltat 3.823 kg; la orz am planificat 1.600 kg la hectar și am cules 3.300 kg; și la grâu și la alte culturi am depășit producțiile planificate. Toate acestea au sporit simțitor puterea economică a cooperativei noastre.

Marin Vrancea ne vorbește și despre alte succese ale cooperativei agricole. Ne comunică un lucru care-l bucură mult: pentru succese deosebite obținute în producția agricolă, în întărirea economico-organizatorică, Cooperativa agricolă din Vișina-Veche a fost declarată în 1964 unitate fruntașă pe raion.

Șareta ajunge într-un loc cu vegetație bogată: grîne verzi pînă la briu, trifoliene pline de sănătate spre care vitele, chiar sătule fiind, privesc pofcioase. Aici e și grădina de legume, unde lucrează femeii și multe fete.

Intrăm în vorbă cu o fată de 18 ani, Ioana Lia.

— E mare suprafața cultivată cu legume în cooperativa dv. ?

— Acum e destul de mare. Dar acum zece ani, cînd eram eu pionieră, mi-a spus tata că legumele și zarzavaturile se cultivau doar pe două hectare. Azi grădina noastră se întinde pe 30 de hectare.

— Nu știi ce venituri v-a adus grădina anul trecut ?

— De ce să nu știu ? Aproape 500.000 lei.

Se pare că în acest an cooperativa agricolă va obține și mai multe venituri de pe urma legumelor, deși suprafața nu e mai mare ca anul trecut. Pentru că oamenii țin seama de indicațiile date de specialiști, de nevoile pieței. Ei și-au organizat munca în așa fel încît livrează legume de la înflorirea liliacului pînă la căderea brumelor tîrzii, de toamnă.

N-are nici bîță și nici bundă întoarsă, deși e cioban. După veșminte, dacă n-ar fi lingă oi, i s-ar stabili cu greu ocupația. Omul e cufundat în lectura unei cărți. Îl stingherim pe Gheorghe Marinescu, dar n-avem încotro.

— Aveți multe oi ?

— Aproape 1.200, Merinos, dar acest efectiv îl micșorăm și într-un viitor nu prea îndepărtat nu vom mai avea oi fiindcă sînt cooperative agricole care au condiții mai bune pentru creșterea oilor. Noi ne vom preocupa intens de creșterea vacilor și a porcilor.

Gheorghe Marinescu ne vorbește despre starea sanitară a animalelor din cooperativa lor. E bună. E bine de reținut acest fapt: în urmă cu 25 de ani, în fosta plasă Corabia exista un singur cadru veterinar pentru toate comunele. Azi numai la Vișina-Veche sănătatea animalelor e apărută de un medic veterinar, un inginer zootehnist și de un tehnician veterinar.

VASILICA DÂNCIULESCU PUNE PUNCTUL PE I

4

Iată-ne la ferma de porci. Intervievăm o femeie între două vârste :

- După construcții, se pare că aveți mulți porci.
- Mulți, dar nu destui. Anul trecut am avut 913, acum, 1864 și există condiții să creștem mai mulți.
- Cunoașteți situația și la taurine ?
- Cunosc. Și aici, dintr-un punct de vedere, stăm foarte bine cu încărcătura la suta de hectare. Din 1960 și pînă acu' în fiecare an a crescut numărul taurinelor proprietate obștească. Azi avem peste 760 capete.
- Asta e un lucru foarte bun.
- Foarte bun, tovarășe, dar eu vreau să pun punctul pe i. Acum stăm bine cu încărcătura, dar stăm mai așa cu disproporția. Din 760 și ceva de taurine, vaci cu lapte sînt doar 180. Nu-i bună proporția. Dar o reparăm noi. Avem o problemă mai grea : producția de lapte e încă destul de scăzută la noi în comună. Nu putem fi de loc mulțumiți cu 1.532 litri lapte pe cap de vacă. Trebuie să ajungem la cel puțin 2.000 litri.

Ne reîntorcem în comună. La sediul cooperativei agricole îl întîlnim pe contabilul șef, Ion Dincă.

— În 1950 aveam un fond de bază de 30.047 lei, iar animale proprietate obștească : una vacă și cîteva perechi de boi. Fondul de bază a crescut în fiecare an și paralel cu el s-a dezvoltat averea obștească. În 1963 fondul de bază era de 3.658.000 lei, iar în 1964 a ajuns la 4.600.000 lei. În acest an se prevede o creștere sensibilă. De bună seamă că atît dinamica fondului de bază cît și a averii obștești oglindesc creșterea continuă a producției agricole. Cît privește veniturile bănești în 1964 ele au fost de 4.315.000 lei, iar în acest an am planificat să se apropie de 5.500.000 lei.

Contabilul șef ajunge la un capitol interesant : datoriele bănești ale cooperativei către stat.

— Cu ani în urmă aceste datorii au fost destul de mari. Azi sînt mici. Devenind mai bogați, am reușit să ne plătim o bună parte din datorii. Cooperativa agricolă e puternică. Trăiește pe picioare proprii.

- Numele dumneavoastră ?
- Maria Henteș.
- Ce lucruri noi în materie de învățămînt s-au petrecut în ultimii ani la Vișina-Veche ?
- Multe. Prin 1961 în comună erau 13 cadre didactice. Azi, 22. Avem școală nouă de 8 ani ; localul, cu etaj, nu se deosebește cu nimic de cel al unui liceu de oraș. Pînă la Congresul partidului va fi complet gata.
- Ați făcut vreun sondaj în rîndul elevilor cu privire la alegerea profesiei ?
- E o problemă cheie și stă în atenția noastră. Vă spun un lucru : mai multor elevi le-am pus aceeași întrebare : „Cînd veți fi mari unde vreți să munciți ?” Au răspuns așa : „Pe locomotiva diesel”, „la combinatul de la Ișalnița”, „în agricultură”.

Rîde învățătoarea și în ochii ei de cer se citesc toate visele elevilor ei.

În brațele unei femei tinere, un copil de cîteva luni dovedește indisciplină totală. Mama l-a adus la medic.

— N-are nimic voinicul dumitale. Fii liniștită. Doctorul vorbește rar. După ce ne prezentăm îi spunem :

- Nu sinteți oltean.
- Nu, mi-s bănățean. Dar mă simt bine printre olteni.
- Care boală v-a dat cel mai mult de lucru ?
- Reumatismul. Acum îmi dă mai puțin. Am introdus profilaxia recidivelor reumatismului Sokolski-Bouillaud la toți cei în cauză.
- Cum stați cu mortalitatea infantilă ?
- În anul acesta din copiii care s-au născut n-a murit nici unul. Avem însă și „copii-problemă”.
- Ce-nseamnă asta ?
- Copii care din diverse motive au o constituție mai slabă. Toată atenția noastră e îndreptată spre ei. Toți aceștia primesc gratuit laptele pentru supraalimentare, iar pînă la vîrsta de 16 ani absolut toți copiii beneficiază de medicamente gratuite.

Mai aflăm ceva : în 1965 suma afectată medicamentelor pentru copii a fost dublată față de anul trecut.

Ilie Vlad, secretarul sfatului popular comunal, ne vorbește despre acțiunea de infrumusețare a comunei, despre munca patriotică a cetățenilor :

- Anul trecut am obținut premiul I pe raion în cadrul întrecerii patriotice.
- Vorbiți-ne despre necazuri mai vechi care astăzi nu vă mai supără.
- Păi ar fi mai multe : pe o distanță de 16 km aveam un drum raional care-ți hurduca ficiații ; acum e nou și-ți face plăcere să-l străbați.

Ilie Vlad ne vorbește despre cei 6.000 de pomi ornamentali plantați în acest an, despre pavarea străzilor, despre un parc care se naște lingă gară, despre multe acțiuni menite să înnoiască și mai mult Vișina-Veche.

RESPONSABILUL CU CIFRELE

5

O ÎNVĂȚĂTOARE CU OCHII DE CER

6

TOTUL PENTRU „COPII- PROBLEMĂ”

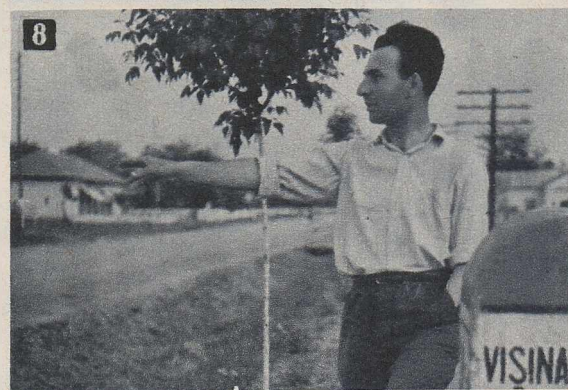
7

PREMIUL I PE RAION

8

4

8

10

11

MARIN IORGA SE DUCE LA MOARĂ

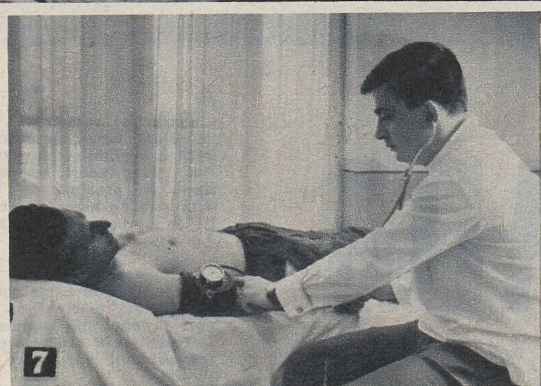
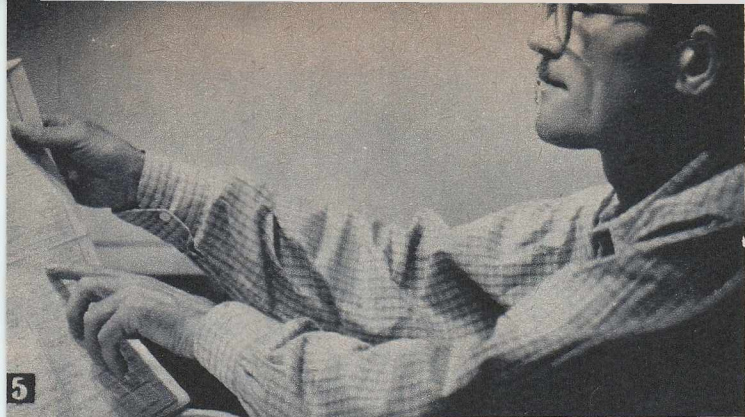
9

Pe drumuri
harmici țărani d
„Macină
Grîu fru
Omul ar
familia sa a pri
— Ce n
— Păi fi
Marin Io

GICĂ AMZULESCU ARE CLIEȚI PUȚINI

10

La Vișina
Gică Amzulescu
— Aveam
suptului și-i plă
varășii din brig
nici la rînd l-a
rîndul oamenilor
Aflăm de
tați cu păstrari
mai înaintați o
spus și continu

PLOILE VOR CĂDEA DIN OLT

11

Pământul Vișinei e darnic. Dar poate fi și mai darnic. Un om de statură mijlocie, brigadierul Ion Simion, ține să ne spună.

— Statul ne-a pus la dispoziție mașini moderne, semințe din soiuri bune; se stabilește ingineri în cooperativa noastră. Toate sînt bune. Dar avurăm ani cînd ploile ne ocoliră și-am fost tare supărați. Auzirăți? În 1966, Oltul ne va uda 450 hectare. Facem irigații. O să ne procurăm și chimice mai multe. Atunci n-o să mai fim mulțumiți cu producțiile medii pe care le obținem azi.

RAPID ȘI LA TIMP

12

După Marin Bătrîna, ajutorul cel mai de preț pe care l-a primit lucrătorul pămîntului e mecanizarea.

— Munca în agricultură era foarte grea. Acu' e mai puțin grea. Nu-și mai rupe omul oasele. Ari, seminți, grăpezi, prășești, seceri cu ajutorul mașinilor. E mai greu la recoltatul porumbului. Tot cu mîna. Dar citii eu în gazetă că nu va trece multă apă pe Olt și Dunăre și frații noștri de la „Semănătoarea” vor termina o strașnică combină pentru recoltarea porumbului. Așa, da. Le vom face toate rapid și la timp... (Are dreptate Marin Bătrîna. În 1970 — așa cum prevede proiectul de Directive — cooperativele agricole de producție vor fi deservite de 320 stațiuni de mașini și tractoare, dotate cu un număr mare și variat de mașini care vor executa lucrările agricole în termene mai scurte și de mai bună calitate.)

DE CE-ȘI FACE ION SIMA VEACUL LA BUFET

13

Ion Sima se apropie de vîrsta patriarhilor. Își face veacul la bufet. Nu e bețiv, dar cum omul e paznic de noapte, nu poate dormi toată ziua și atunci vine la bufet, mai mult să audă povești decît să bea.

— Nea Ioane, e voie să stăm la masa dumitale?

— Cine zice să nu? Ședeți.

— Matala ce mai zici?

— Păi ce să zic, domnule? Noaptea la pază, dimineața un pușor de somn, un pic pe acasă, și mai mult pe la bufet. Nu-s băutor, da-mi place aici. Văzurăți Vișina noastră Veche? Dar e nouă, domnule. Că-n tinerețele mele nu prea făcură domnii nimic. Acu', la bătrînețe, văzui cum merge Vișina mea repede în toate privințele. Păi aflași dumneata că numai din primăvară și pînă acu' 90 de vișineni își înălțară case? Văzurăți școala, cîminul, magazinul universal? Toate le făcurăm în ultimii patru ani.

LA O BERE ÎN COLECTIV

Seară. Peste cîteva ore plecăm din Vișina. Marin Vrancea ține neapărat să bem o bere. Primim cu plăcere. Vin și cîteva din brigadierii lui. Toți sînt transpirați și plini de praț. I-a obosit soarele și praful. O bere e binevenită. Oamenii discută cu ardoare despre culturile de grîu care sînt de toată frumusețea. Și porumbul se arată frumos. E adevărat, pe-alcouri s-au ivit musafiri nepoftiți, dăunătorii.

Toate brigăzile au început însă contraatacul — cu insecticide — împotriva lor. Oamenii discută aprins despre lucrările de întreținere care trebuie făcute rapid și la cel mai înalt nivel agrotehnic. Brigadierii s-au angajat ca în cinstea celui de-al IV-lea Congres al partidului toate lucrările agricole să fie făcute în așa fel încît să nu primească nici un calificativ sub „foarte bine”.

EXISTĂ LOC PENTRU MAI MULT

Cei 13 cetățeni pe care i-am interviuat exprimă, în bună măsură, opinia locuitorilor din Vișina-Vechi. Oamenii au vorbit frumos, cu legitimă mîndrie, despre realizările lor.

Există însă în această comună loc pentru mai mult. Resursele locale se cer folosite din plin. Vișina stăpînește un pămînt fertil a cărui dărnicie nu și-a spus în întregime cuvîntul. Recoltele acestor pămînturi se cer pe măsura fertilității, pe măsura mijloacelor moderne cu care se lucrează. Într-un viitor apropiat gradul de fertilitate a acestor pămînturi va fi și mai mare. Așa cum prevede proiectul de Directive ale Congresului al IV-lea al partidului, în anul 1970 agricultura patriei noastre va primi peste 1,1 milioane tone îngrășăminte chimice în substanță activă, de 3,5 ori mai mult ca în 1965. De bună seamă că și pămîntul Vișinei Vechi va cunoaște binefacerea acestor îngrășăminte.

Ne permitem să facem cîteva sugestii: la Vișina-Vechi există un iaz mare, adînc, de toată frumusețea. E o creație a țărănilor cooperatori. Dar acest iaz — în afara faptului că e sursa cea mai apropiată de apă pentru facerea cărămizilor — cam stă degeaba. N-a fost de multă vreme repopulat cu pește și la ora actuală cooperativa agricolă are puține păsări de apă — rațe și gîște — care s-ar simți de minune aici. Și-n ce privește întreținerea unor instituții, e loc pentru mai bine, pentru mai frumos. Nu se cade ca localul sfatului popular să aibă pereții coșcoviți, ca o casă veche, lăsată în părăsire.

Am părăsit Vișina-Vechi cu impresii proaspete, frumoase. Poate o călătorie viitoare în această comună de la marginea Dunării ne va da sentimentul unor împliniri și mai bogate.

George CIUDAN

Fotografiile de Elena GHERA

pre moară, în fruntea carului cu boi, pășește unul din cei mai mari Iorga. Ca să-i pară drumul mai scurt, omul fredonează: „Iară... Iară...”.

— E mulțumit. Anul trecut pentru zilele-muncă făcute de el și de porumb, 2.382 kg grîu, 14.656 lei, fasole, zahăr etc.

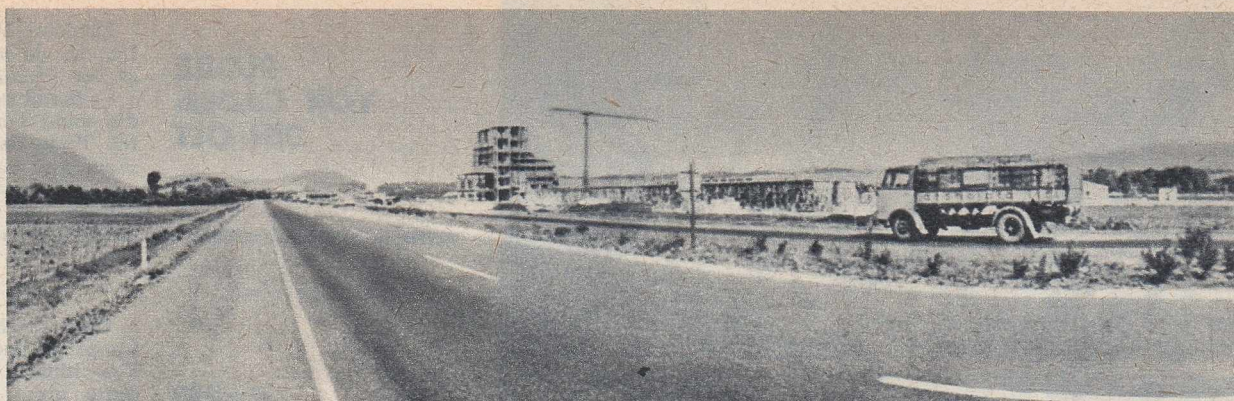
— a Marine? În multe camere, că-mi adusei ginere și am două nepoate. Nu drumul spre moară fredonînd.

— În toate comunele, există un post de miliție. Șeful, plutonierul este despre necazuri mai vechi.

— Eftenie Gavrilesco, care mi-a dat mult de lucru. Avea darul alburilor. Ani de zile mi-am bătut capul cu el. I-am rugat pe toți de agitație să-mi dea o mîna de ajutor. Și mi-au dat. Dumii cîntece și strigături. Am o mare bucurie. Azi Eftenie e în el, dar cu măsură și nu mai face scandal.

— că tot mai puțini sînt „clienții” dumisale scandalagii, cei cerobștesc etc. Conferințele de la cîminul cultural, opinia celor comună, folosirea celor mai variate mijloace de educație și-au nă cuvîntul cu bune consecințe.

Note de călătorie

▲
Construcția autostrăzii constituie un important factor de dezvoltare economică a regiunilor pe care le străbate. Noi întreprinderi se nasc și se vor naște în preajma ei. În fotografie: o fabrică de bere în curs de construcție în apropierea localității Ferentino.

„A 1” este o afacere rentabilă pentru tot felul de firme comerciale. Dacă te răzbește foamea, de pildă, te poți opri la unul din nenumăratele bufete și restaurante organizate de cunoscute întreprinderi alimentare ca Motta sau Pavesti.

▼
Viaductul din fotografia pe care o reproducem — una din cele 400 de lucrări datorită cărora curbele, serpentinele, diferențele de nivel au fost în bună măsură evitate — a fost ridicat în porțiunea muntoasă dintre Florența și Bologna.

A1 - AUTOSTRADA SOARELUI

Via Appia, via Aurelia, via Flaminia, via Emilia — ca să nu amintim decît pe cele mai cunoscute — au brazdat pămîntul Italiei încă din perioada care marchează hotarul dintre era noastră și cea anterioară ei. Vechile șosele romane au asigurat într-o măsură însemnată extinderea imperiului și au determinat timp de 2000 de ani sensul circulației peninsulare, imprimînd direcția multor circuite economice interne și externe. Ele există și astăzi fără să-și fi schimbat numele și nici măcar, în linii mari, traseele. Este adevărat că cele mai deseori, deasupra pietrișului bătorit de latini, civilizația noastră a întins un strat de asfalt. Dar și azi mai întîlnești în Italia, ca și în alte țări europene care au făcut cîndva parte din vechiul imperiu roman, șosele, poduri și viaducte care înfruntă cu dirzenie nu numai secolele, dar și trepidația incomparabil mai mare a traficului rutier modern.

Deși în decursul ultimelor două sute de ani cerințele strategice ale unor invadatori au îmbogățit rețeaua rutieră italiană în special spre granițele nordice ale țării, în perioada postbelică extinderea activității economice și afluxul crescut al circulației — cărora vechile drumuri, inclusiv căile ferate, s-au dovedit incapabile să le facă față — au impus și crearea unor noi mijloace de legătură.

Cea mai eficientă soluție fiind considerată construirea de autostrăzi, în octombrie 1964 a fost dată în folosință principala verigă a noului sistem, notată pe indicatoare cu „A 1”.

Această șosea care, asemenea unei osaturi puternice, leagă Milanul cu Napoli, creînd un drum fără semafoare pe o distanță de 765 km, a fost botezată de italieni, amatori de nume evocatoare, „Autostrada del Sole” — „Autostrada soarelui”.

Privind harta rețelei de comunicații rutiere italiene, Milano apare ca un centru de intersecție, ca un ghem al firelor ce îl leagă de toate punctele cardinale. Aici autostrada „A 1” se întîlnește cu un alt sistem de șosele, terminate sau în curs de terminare, care împinzește întreaga regiune nordică. La Milano își are punctul terminus și autostrada care, pornind de pe coasta adriatică, de la Mestre, străbate bogatele provincii venetiene și cîmpiile Padului, trecînd pe lîngă orașe de mare tradiție istorică, economică și artistică ca Padova, Vicenza, Brescia, Bergamo. Tot de la Milano pleacă autostrada care duce spre riviera italiană de pe malurile Mării Ligure, la marele port Genova și mai departe, urmărind coasta litoralului, pînă la Savona. Autostrada care trece prin capitala industriei italiene de automobile, Torino, ca și cele

doă mai scurte care fac legătura cu Elveția în apropierea marilor lacuri Maggiore și Como converg de asemenea în apropierea capitalei lombarde.

„TRIUNGIUL INDUSTRIAL” ȘI INSTABILITATEA

Desigur, construcția rețelei nordice n-a fost întîmplătoare. Nordul este regiunea cea mai industrializată a Italiei, regiune care, după cel de-al doilea război mondial, a cunoscut o deosebită dezvoltare. Despre triunghiul industrial Milano-Torino-Genova s-a scris cu destulă insistență. Această noțiune nu trebuie desigur înțeleasă numai în sensul că marile întreprinderi producătoare s-au concentrat exclusiv în cele trei unghiuri ale figurii geografico-geometrice. Industria a împinzip întreaga regiune.

Nordul italian a fost ani de-a rîndul țelul unei imense emigrații interne, absorbînd sute de mii de brațe de muncă care nu-și găseau folosință în regiunile mai slab dezvoltate ale Mezzogiorno-lui — sudul — și ale Italiei insulare.

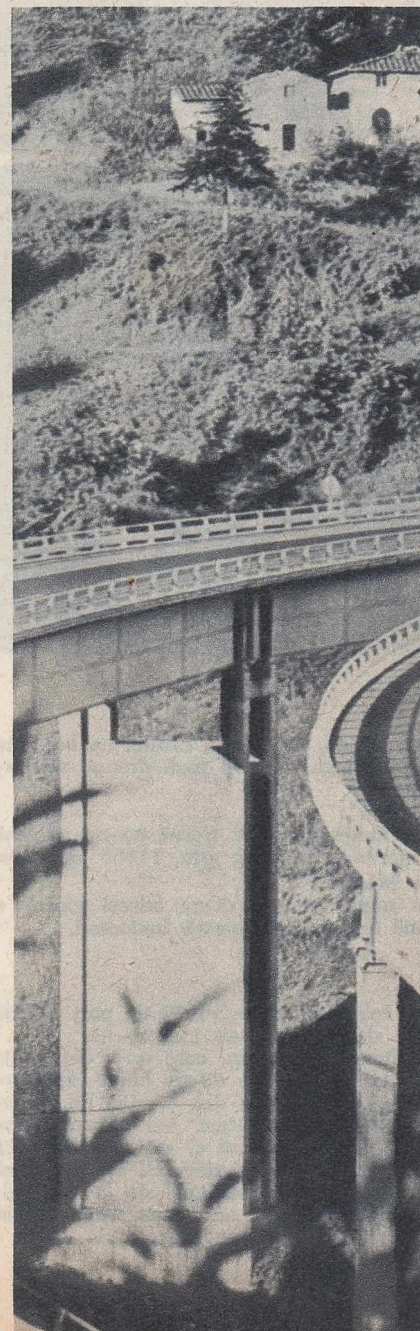
Perioada de progres economic care a caracterizat în special ultimul deceniu s-a concretizat și localizat tot în nord, avînd drept centru Milanul. Vechiul Mediolanum latin, devenit în perioada evului

mediu unul dintre principalele centre bancare și comerciale ale Europei, nu și-a dezmințit nici în epoca noastră faima. În jurul Domului, al castelului contelui Sforza, al bisericilor ce conțin capodoperele celor mai mari maeștri ai Renașterii italiene, al teatrului liric Scala și al multor altor monumente, se întinde un mare oraș, cu o viață activă, trepidantă.

În ultimul an în Italia s-a făcut simțită o stagnare a economiei, ale cărei efecte se pot observa și la Milano. Criza producției industriale italiene, cu toate aspectele ei laterale — falimente, concedieri, creșterea numărului șomerilor, stagnarea construcțiilor etc. — s-a resimțit în special în triunghiul industrial. În noile cartiere milaneze de locuințe întîlnești la tot pasul afișe care invită la cumpărarea sau măcar închirierea unor apartamente ori localuri pentru birouri sau întreprinderi. Schelele unor clădiri în curs de construcție par să fie abandonate. Și aceasta în condițiile în care în Italia există o „foame” de locuințe din partea maselor largi, care nu pot însă plăti uriașele sume cerute drept chirie. În urma politicii de reducere a creditelor și de blocare a salariilor dusă de Banca Italiei, pe piață se simte și o acută lipsă de bani, care a atras după sine scăderea cererilor interne de echipament industrial și bunuri de consum, ducînd la nefolosirea parțială a capacităților de producție.

PE „A 1” SPRE SUD

La cîțiva kilometri după ce părăsești Milanul treci prin porțile de acces ale autostrăzii „A 1”. Ți se înmînează un tichet pe care îl vei preda la capătul călătoriei, unde vei plăti și taxele de drum. Pe ambele sensuri ale autostrăzii — avînd între ele o largă fișie plantată — se circulă pe cîte două tronsoane, al treilea — demarcat printr-o linie galbenă — fiind pus exclusiv la dispoziția celor care staționează și a celor care părăsesc autostrada sau intră în suvoiul ei dintr-o șosea colaterală. Dacă pe parcurs ai nevoie de benzină sau

de un control la mașină, numeroase stațiuni aparținând celor mai diferite societăți îți stau la dispoziție. Dacă te răzbește foamea, te vei putea opri la unul din nenumăratele bufete sau restaurante deschise de cunoscute întreprinderi alimentare, ca Motta sau Pavesi, iar dacă ai uitat să cumperi la plecarea un cadou, vei găsi un sortiment destul de variat în marile magazine construite deseori asemenea unor imense poduri de-a curmezișul autostrăzii, pe toată lărgimea ei, la o înălțime de patru etaje. „A 1“ constituie, în mod evident, un „business“

rentabil pentru un foarte mare număr de firme.

Drumul pînă la Florența nu prezintă prea mult interes din punct de vedere al peisajului. Cîmpia netedă, distanțele mari dintre așezări lipsesc ochiul de variație, iar podurile drumurilor locale care traversează din loc în loc autostrada constituie o prezentă atît de regulată încît pînă la urmă plictisesc prin insistența lor. Doar marile panouri care anunță că ne apropiem de o stație de benzină, că trecem prin dreptul Parmei, Reggio-Emiliei sau al Modenei, reclamele unor firme

sau indicațiile de circulație mai înviorează monotonia peisajului, a zuzetului mașinii care gonește cu peste 100 de km pe oră. În genere, media orară legal admisă pentru circulația pe autostradă variază, în funcție de porțiunea parcursă, între 100 și 130 pe oră, adăugîndu-se un plus de 15% pentru vehiculele a căror construcție permite depășirea a 200 km pe oră.

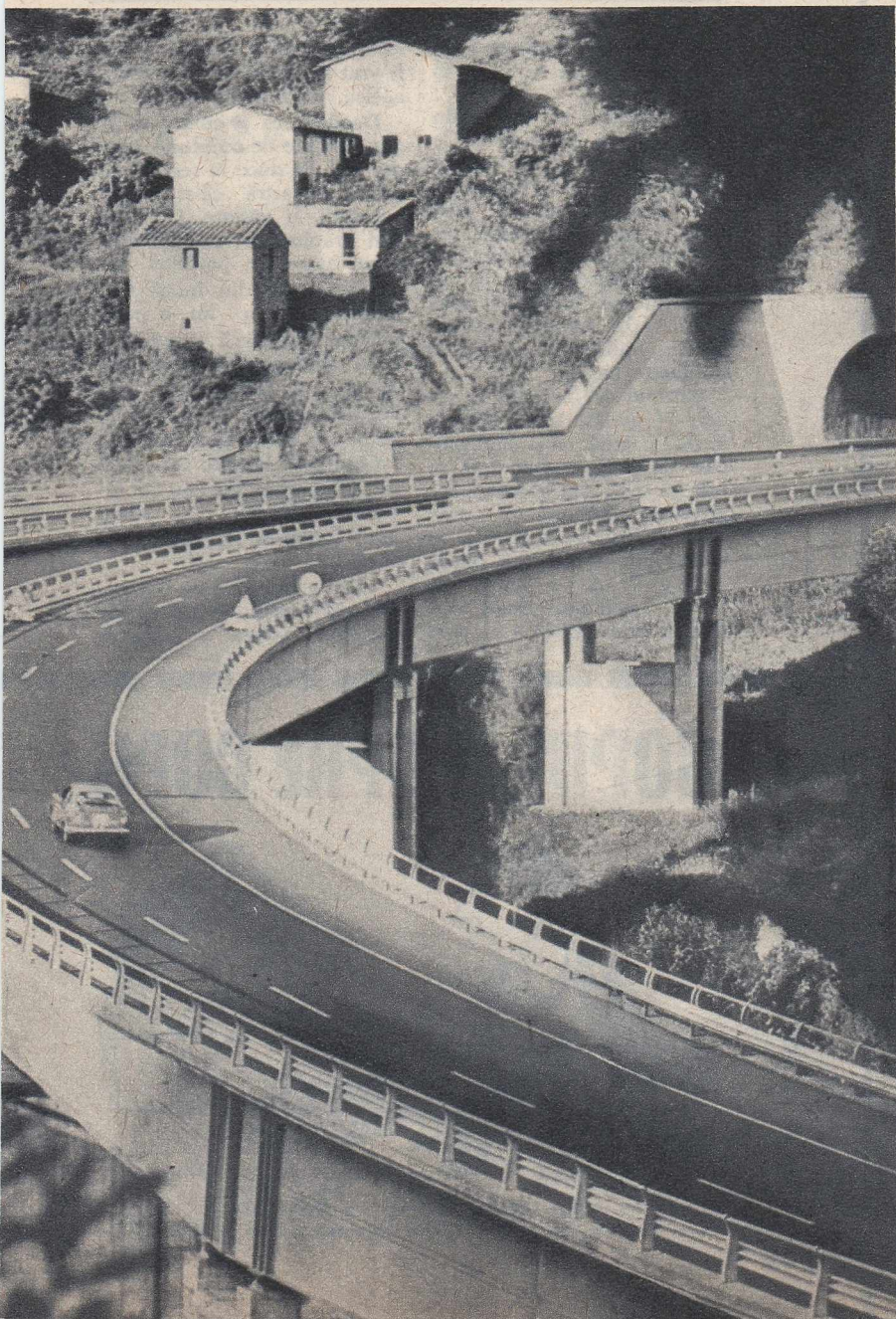
ÎNȚILNIRE CU SATUL ITALIAN

Regiunea Emiliei-Romagna, așezările ei rurale îți evocă unele

fața căreia dintre nenumăratele capodopere ale acestui oraș, unul din leagănele Renașterii italiene.

PITORESC ȘI INGENIOZITATE INGINEREASCĂ

„De la Florența decorul „Autostrăzii soarelui“ se schimbă radical. Abia ieșită din oraș, șoseaua începe să urce pantele șirului muntos al Apeninilor. Dacă pînă acum drumul a fost oarecum monoton, de aci înainte te încîntă nu numai peisajul, dar și soluțiile găsite. ingeniozitatea unor lucrări ingineresti.

aspecte ale agriculturii italiene. După cum spuneam, procesul destul de intens de industrializare prin care a trecut nordul țării a atras spre orașe un număr important de țărani care nu aveau de loc pămînt sau aveau prea puțin. În Italia există o tendință marcată de părăsire a activității rurale. Satele se depopulează, lipsesc în special tinerii și specialiștii. În agricultură s-a investit incomparabil mai puțin decît în celelalte sectoare economice și urmările acestui fapt pot fi ușor apreciate în înțilnirea, chiar și superficială, cu satul italian. Dacă așezările rurale din nord și-au schimbat radical înfățișarea, cele din centrul țării par foarte vechi, casele avînd parcă aceeași vîrstă cu bisericile ridicate în evul mediu. Fără îndoială, ele păstrează o mare doză de romantism și constituie o atracție turistică, dar acestea sînt elemente care nu ameliorează cu nimic situația țaranului italian.

Agricultura italiană mai are de dus o luptă grea și în cadrul Pieței comune europene. Se știe că anul trecut problema prețurilor unitare ale produselor agricole a cauzat mari neînțelegeri. Datorită diferențelor dintre structurile agriculturii țărilor membre, ale nivelului de mecanizare etc., prețurile de cost diferențiate au cauzat adevărate „războaie“ economice.

„Părăsim problemele satului italian și totodată autostrada pentru un scurt popas la Florența. Șirul oamenilor de artă și știință care au trăit și creat aici ori ale căror opere sînt păstrate la Florența — dintre care v-am putea aminti cîteva nume ilustre ca Leonardo da Vinci, Michelangelo, Rafael, Botticelli, Giotto, Donatello, Verrocchio, Pisano, Ghiberti, Pico della Mirandola, Brunelleschi, Alberti — aproape nu are sfîrșit. La fiecare pas ești martorul unor mari creații. Aproape fiecare clădire — palat sau biserică — își are povestea și locul său în istoria artei. Pur și simplu nu știi unde să zăbovești mai întîi, în

Pînă la Roma drumul urcă și coboară în înălțimi apreciabile, dar serpentinele, curbele au fost eliminate aproape în întregime. Panta este așa de lină încît urcușul abia se observă. Aceasta datorită faptului că pe porțiunile muntoase s-a recurs la o serie de mari construcții — poduri, viaducte, tuneluri — dintre care multe au o înfățișare de-a dreptul maiestuoasă. „A 1“ dispune de peste 400 de asemenea amenajări, dintre care 38 de tuneluri. Mi s-a părut interesant faptul că fiecare pod, tunel sau viaduct este prezentat în prealabil călătorului printr-un panou, pe care figurează numele și dimensiunile sale exacte. Această porțiune a costat mai mult desigur decît cele din șes — 794 milioane lire pe kilometru; am fost informat că fiecare kilometru de autostradă a revenit în medie la 350 milioane lire, devizul întregii lucrări fiind de 272 miliarde lire italiene.

Dacă pînă la Florența măsurile de securitate ale circulației erau totdeauna prezente, aici, în sectorul alpin, ele devin de-a dreptul insistente. Nu mă refer numai la frecvența semnalelor care te avertizează că urmează un tunel sau un pod și nici la cele care indică posibilitatea existenței unui strat de gheață sau a unui curent de aer mai puternic pe o anumită porțiune, ci în special la sistemul telefonic automat care stă la dispoziția călătorilor — și autorităților — la fiecare al doilea kilometru de șosea. Instalată în mijlocul unui mare panou cu instrucțiuni, telefonul te pune imediat în legătură cu diferitele servicii ale autostrăzii, la care poți apela pentru o reparație, remorcare sau pentru a le anunța vreun accident. Aceste măsuri sînt dublate de prezența poliției „stradale“, care veghează cu multă strictețe ca regulile circulației să nu fie încălcate.

Matei GALL

(Continuare în pag. 16)

AI - AUTOSTRADA SOARELUI

...Peisajul este încântător. Treci peste dealurile pe care se află satul Chianti, care a împrumutat numele său vinurilor roșii produse de podgoriile din apropiere. Apoi și se înfățișează nenumărate sate mici, cu case vechi, străine în jurul unei bisericici și mai vechi, cu pomi veșnic verzi care îți evocă tablourile Renașterii italiene, cărora le-au servit adesea drept decor. Așa e de pildă satul Baschi, așezat în imediata apropiere a autostrăzii, cu casele sale sprijinindu-se reciproc, apărând parcă biserica din centru, declarată monument național. Trecând peste viaducte foarte înalte și se deschid văi adânci, iar în depărtare apar piscurile înzăpezite ale Toscanei. La Arezzo întâlnești un alt oraș-muzeu, care te impresionează atât prin poziția sa naturală, cât și prin bisericile romanice și gotice, prin frescele lui Piero della Francesca, amintirea lui Petrarca și colecțiile de artă etruscă.

După Arezzo ai impresia că pătrunzi într-o regiune de vis. Peisajul abundă în culmi stîncoase, izolate, pe vîrfurile cărora apar sate, cetăți și orașe fortificate, ca din basmele copilăriei. Par imposibil de escaladat, ca niște locuri fermecate, și ai crede că e nevoie de o vrajă ca să ajungi la ele. Neputînd rezista ispitei, am părăsit încă o dată autostrada pentru a descifra aceste ciudățeni ale peisajului italian. Ajungem în preajma unei stînci foarte înalte. De la depărtare nu se văd decît pereți aproape verticali, peste care omul a mai ridicat ziduri de apărare. Deasupra lor se înalță turnurile unor biserici sau acoperișurile unor case. Aflăm că sintem în localitatea Orvieto. O serpentină circulară tăiată în rocă te apropie tot mai mult de vechea așezare din vîrf. Aici totul pare că a rămas neschimbat de secole: în centru o bazilică de un alb scînteietor în stil romanic, dar cu puternice influențe gotice, iar alături case mici de o frumusețe încântătoare, multe transformate în muzee, adăpostind relicve ale civilizației etrusce descoperite aici, capodopere ale secolelor Renașterii sau lucrările artiștilor olari din localitate. Străzile — înguste că abia poți trece pe ele cu mașina — sînt străjuite de mici magazine sau restaurante în care se vînd vase, cusături, vinurile și mincăturile specifice regiunii. Vinul obținut din strugurii ce se coc pe dealurile din preajma cetății Orvieto era cunoscut încă de pe timpul împăratului Nero.

CĂLĂTORIA PE AUTOSTRADĂ — AVANTAJE ȘI DEZAVANTAJE

...La Roma ajungem pe inserate. Ne controlăm ceasurile. Distanța Milano-Roma a fost parcursă — timp efectiv de mers pe autostradă — în aproximativ cinci ore, fără să fi forțat alura. Trebuie spus că autostrada constituie azi în Italia mijlocul cel mai rapid de comunicație terestră. Trenul cel mai iute, „Settebello”, pe care l-am întâlnit în apropiere de Florența, parcurge această distanță în șase ore și un sfert. Celelalte trenuri rapide și expres fac plină

la opt ore. Într-un anumit sens, viteza care poate fi realizată pe autostradă concurează chiar și cu avionul. Deși timpul de zbor este doar de o oră și 40 de minute, formalitățile de îmbarcare și debarcare, aerodromurile aflate uneori la distanțe apreciabile de oraș, lungesc durata călătoriei, apropiind-o de cea a drumului pe autostradă.

Se pune problema dacă folosirea autostrăzii este economică. Adăugînd la consumul de benzină și ulei — în afara uzurii mașinii — și taxele destul de ridicate care se percep pentru folosirea autostrăzii, stabilite în funcție de distanța parcursă și puterea vehiculului, se obține o sumă destul de mare, varînd între 35 și 40 lire pe kilometru. Desigur, taxele au și un caracter prohibitiv; nu toată lumea poate și vrea să le plătească, continuînd să folosească vechile și cunoscutele șosele. Dar, comparată cu tarifele trenurilor, chiar și ale celor mai ieftine, nemaivorbind de cele ale avioanelor, o călătorie cu mașina avînd la bord 3-4 persoane este totuși mai convenabilă. Probabil că așa se explică de ce autostrada — deși intrată de curînd în funcțiune — devine tot mai frecventată de mașini de cele mai diferite categorii, aparținînd unor oameni cu venituri variate, și de ce este tot mai des folosită de mașini de mare tonaj pentru transportul mărfurilor perisabile sau al celor care ocupă un spațiu redus. Autostrada pune astfel la îndemîna economiei italiene și o puternică armă în lupta de concurență cu celelalte state membre ale Pieței comune. Exportul cîmîi, al zarzavaturilor proaspete, al fructelor sudice, al florilor, are nevoie de un mijloc de transport rapid și ieftin. Or „A 1” corespunde perfect acestui scop. Timpul de transport al fructelor din Napoli, de exemplu, s-a redus prin mijlocirea „Autostrăzii soarelui” la jumătate.

MEZZOGIORNO — UN ȚINUT AL SOARELUI

De la Roma autostrada o ia spre Napoli și Salerno — capătul sudic al lungii căi fără semafoare. De fapt aici e ținutul „soarelui”, pe care vrea să-l evoc și denumirea șoselei: Napoli cu golful său, Salerno, insulele Capri și Ischia, Pompeiul și Vezuviul, calea maritimă spre mările calde, spre Sicilia — denumiri a căror rezonanță atrage anual milioane de turiști.

Aici în sud — în Mezzogiorno — natura a fost chiar mai darnică în frumuseți decît în restul țării. Dar aceasta este totodată cea mai săracă regiune a țării. Mezzogiorno — cu excepția orașului Napoli — a rămas din punct de vedere economic mult în urma restului Italiei. Nu întîmplător unul dintre obiectivele principale ale planului italian de dezvoltare pe următorii cinci ani prevede reducerea diferenței între sudul și nordul țării, între sectorul agricol dominant în sud și celelalte sectoare ale economiei italiene. Planul prevede investiții în agricultură și lichidarea șomajului. Dacă planul acesta ar reuși să soluționeze într-o măsură răminerea în urmă a Mezzogiorno-lui, denumirea „Autostrăzii soarelui” ar fi poate mai justificată.

UN „INEL” DE PESTE 2.000 KM ȘI PERSPECTIVELE LUI

În planurile de viitor ale I.R.I. (societate mixtă, de stat și particulară, care se ocupă de construcția autostrăzilor) se prevede continuarea rețelei de autostrăzi. De la punctul cel mai sudic al actualei „A 1”, deci de la Salerno, s-a proiectat construirea unei autostrăzi care, traversînd peninsula, va lega Marea Tireniană de Marea Adriatică. De aici se va îndrepta apoi spre nord, urmînd aproape continuu linia litoralului adriatic pînă la Bologna, unde cele două autostrăzi paralele care vor străbate Italia în toată lungimea ei se vor întîlni; de la Bologna, această a doua autostradă se va îndrepta spre Veneția, închizînd astfel un inel care va constitui o rețea rutieră dintre cele mai moderne, cu o lungime de peste 2.000 km.

Deși încă prea devreme pentru a aprecia întreaga importanță a noii rețele este de pe acum evident că ea va schimba direcția traficului rutier. Este probabil că cei ce vor dori să ajungă repede la Roma sau într-un oraș așezat pe unul dintre tronsoanele rețelei de autostrăzi vor prefera „A 1” vechilor șosele Appia sau Flaminia. Desigur, există și un număr mare de italieni pe care această nouă construcție îi nemulțumește: oamenii și orașele ocolite acum de marile trafic rutier au și început să resimtă urmările acestei schimbări. Nu este vorba numai de transportul turistic, dar și de o serie de orașele care sperau într-o industrializare apropiată și care se văd acum întrecute de altele, care au avut norocul de a fi ținute în apropierea „Autostrăzii soarelui”. Dar indiferent de aportul pozitiv sau negativ pentru o regiune sau alta, pentru un oraș sau altul, „Autostrada soarelui” rămîne o realizare însemnată a tehnicii italiene și un stimulente al activității economice.

Matei GALL

Meșterul Niga deschide îngîndurat ușa odăii. Tremură încă. O stare ciudată, de plutire parcă, îi poartă pasul ușor, prea ușor pentru vîrsta lui, și totuși ceva, ca un glas lăuntric îl oprește în loc. Nu-l lasă să intre. Ideea pensionării îl supărase mereu, ori de cîte ori își aducea aminte că se apropie de soroc. În ultima vreme însă, pe măsură ce zilele treceau, gîndul acesta îl neliniștea de-a binelea. Cum putea să-și părăsească el sculele și să trăiască stingher, între patru pereți, ca o cîrțită? Era încredințat că singurătatea îl va măcina repede, îl va ucide. Niciodată n-a fost prea vorbăreț, nici prietenos n-a fost măcar! Dar fabrica îi devenise a doua familie. Își iubea meșteșugul lui de sticlă, mișcările lui meșteșug... Apoi lucrătorii, oamenii... Să mun-

l-a înțeles. Și, totuși, nu erau glume vorbele lui. Sitaru nu e omul care aruncă vorbe aiurea...

În odaie miroase acru, a fum de țigară învechit. Privește în jur și nu știe de ce, lucrurile i se par așa, dintr-o dată altfel de cum le știa. Fugare, căutăturile îi alunecă printre vase de sticlă, peste bibelouri și lustre. Împrăștiate în dezordine, piețele acelea cizelate de mîna lui parcă-i vorbesc. Cîtă vreme s-o fi scurs de cînd n-a mai avut ochi pentru ele? Tușește încet și se așază stingher pe pat. Simte o oboseală ușoară, dar e liniștit și, curios, nu se simte de loc însingurat. Ca niciodată ar vrea să vorbească, să se știe ascultat de cineva. Anton și Irina i-au promis că vin după-amiază la el. Ce copii buni! Fără în-doială că va veni și Sitaru, nu-l rabdă pe el inima...
Din nou amintirea lucrătorii, oamenii... Să mun-

Un dar

Povestire de G. CHIFEALEA

cești atîția ani împreună cu ei și deodată să te rupi, să dispari...

Dar acum, iată, nimic din toate temerile lui, nimic... Ce farmec ori fi avut în vorbele lor băieții aia de l-au înviorat atît? La un moment dat parcă-l năuciseră. Ciopor cu toții în jurul lui. Se străduie să-și amintească o vorbă, un cuvînt măcar din cîte îi spusese, dar nu e în stare. Emoția trăită între ei îl mai stăpînește încă...

Bătrînul se încrunță și suride în același timp. Pășește încet, cu grijă, ca și cînd dincolo de prag ar trebui să se ivească o făptură nedorită, dar așteptată, bătută de mult. „Dar Sitaru, ce-o fi vrut să spună Sitaru cînd i-a dăruit cupa? Parcă l-a înțepat în inimă. Lucrătorul rîdea, vorbea și rîdea. El însă nu prea

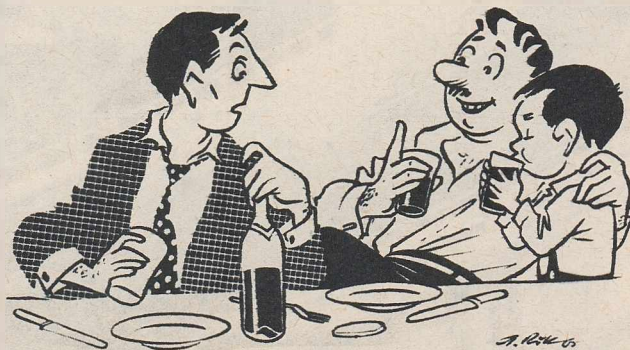
rului îl face să tresară. Ce-o fi vrut să spună el cu vorbele acelea, ce-a vrut?!...

Deodată, ca și cînd și-ar fi adus aminte de o datorie, sare din pat. Se duce la scrinul de lîngă fereastră să-și caute ochelarii. Îi găsește. Cu mișcări grabite scoate din buzunarul hainei un pachetel. Încet, ca ieșită din însăși tremurul mîinilor lui, o cupă micuță, din sticlă verzuie se arată strălucind între hîrțile de ziar. E darul, darul lor! Parcă-l frige. Își așază ochelarii pe nas cu un gest rapid, ca un tic, și tot grabit, tot șovăitor se apropie din nou de fereastră. Citește. „La mulți ani! Amintire din ziua pensionării!”

Cînd a primit cupa n-a putut citi scrisul de pe ea. Se fisticise, n-avea ochelarii la

CU COPIII, DESPRE COPII

Desene de RIK AUERBACH

- Bine, dar... copiii cumînți nu beau vin!
- Exact! Dar azi n-a fost cuminte și... îl pedepsesc!

el, era prea emoționat. Acum însă, scrisul acesta îi amintește totul, totul, înțelege... Aceleași vorbe pe care i le-a spus Sitaru, acolo, în mijlocul oamnenilor. Numai că el a mai adăugat ceva, da, da... „Îți mulțumim, tovarășe Niga, ne-ai ajutat să facem cel mai frumos dar din câte s-au dat unui pensionar!” Rîdea, rîdea, și nu vorbele lui, ci rîsul acela și ochii lucrătorului l-au scormonit în inimă. Îl privea într-un anumit fel, așa, parcă dintr-o parte. Toată secția îl privea. I-au strîns mîna și l-au aplaudat ca pe un, ca pe un... După aceea Anton și Irina l-au condus acasă. Au vorbit mult, puși pe glume, tot drumul. Dar numai ei. I-au promis că vin și după-amiază la el, și el tăcea.

Bătrînul se întoarce brusc. Așază cupa pe masă și o privește lung. Acum înțelege tîlcul vorbelor lucrătorului. Fără să vrea le traduce cu glas șoptit, duos, așa cum le-a simțit, cum de fapt trebuia să le șoptească Sitaru: „Ne-ai ajutat în sfîrșit să facem un dar frumos. Te-ai lăsat cam greu, tăticule, dar noi îți mulțumim!”

Rămîne cîteva clipe nemîșcat, cu gîndurile duse. Revede

parcă ziua în care primise să le arate la cercul de „minim tehnic” tot ce știa el. Nu mai poseda cine știe ce secrete, mulți îl depășiseră chiar, dar mărunțișurile acelea de meșteșug, cîteva chichițe simple, trebuiau arătate, explicate...

Întoarce cupa cu partea scrisă spre el și începe s-o examineze atent. O compară cu vaza de alături. Tot de ei i-a fost dăruită, cu ani în urmă, atunci, da, chiar atunci cînd a primit să le fie dascăl. Cupa n-are cusur. Nu poate reproșa nimic în ceea ce privește sculptura sau culoarea. I se pare că vede și mîna care a lucrat-o. Trebuie să fie a Irinei sau a lui Szabo, dacă nu chiar a lui Sitaru. Dar bronzul de pe gravura vasei a pălit, se șterge... O muncă irosită. Și asta din pricina lui. Bătrînul se posomorăște, dar numaidecît ochii i se luminează. Cupa, gingașul dar de astăzi, îi arată parcă schimbarea petrecută în el. Își plimbă ochii de la una la alta, gînditor. „Oare le-am dat eu tot ce știu? N-a mai rămas nimic ascuns, nimic?... Ar fi nedrept...” Se înfioară de propriile-i gînduri. „Nu — continuă el cu ochii pironiți pe fereastră — nu le-am arătat tot!” Se mișcă hotărît. Își

șterge ochelarii și se îndreaptă spre garderob. Scoate un sertar, cu mîini sigure. Îl ridică și-l pune pe masă. E dolidora de hîrtii. Dintre filele galbene și motolite praful se înalță ca un nor subtil. Se înecă. Dar bătrînul nu se sinchisește. Nu se întrebă de cînd n-a mai umblat acolo, caută, cotrobăiește. Se așază pe scaun și continuă înfrigurat. Foi zîngălite, scris întortocheat, strîmb. Linii și cifre șterse, trase cu cerneală, cu creionul. Plicuri, fotografii, cîte un fir de iarbă — o viață de muncă singuratică și de dibuiri încăpăținate.

Gîndurile îi zboară undeva pe meleagurile ardelen. Se vede copil slab și jigărit, odrasla de sticlă... De la tatăl său a învățat „sculptura” în sticlă. Era mic, înzestrat cu o răbdare de fier și cu o mîină dibace. Executa piese îndrăznețe care încîntau și emoționau totodată. După primul război mondial, mîna lui a fost căutată pretutindeni. Atunci a început primele dibuiri în arta pe care o posedă astăzi. Dar tot atunci i s-a înfiripat în suflet și germenul egoismului. Lucra singur, închis în sine, fără prieteni. Era o lege moștenită în familie, care nu-i dă-

dea voie să-și înstrăineze meșeria. „Nu e bine să-ți vinzi meșteșugul decît pe bani — îi spunea taică-su adesea — lumea e rea, și dacă n-ai, niemi nu-ți dă”...

Acum caută altceva. Cîteva notițe pregătite cu doi ani în urmă tot pentru fabrică. N-a apucat să le dea, nu știe de ce, dar știe că ele nu trebuie să muzezească acolo, în sertar...

Un caiet cu coperte tari alunecă de pe vrafu de hîrtii. Bătrînul dă să-l prindă. Caietul alunecă mai departe și se rostogolește pe podea stîrnind o ușoară trombă de praful. Îl culege și-l răsfoiește clătînd din cap. Pe la colțuri filele-i sînt mucegăite, umede parcă. „1934 — București”. Rupe foaia și o mototolește. 1934! Fusese chemat de unul Petrovici care voia să deschidă o fabrică de sticlărie. Bucureștii, ce miraj!... Și-a lăsat casa și rudele și a venit. Dar ce decepție! Șapte ani a lucrat numai borcane și sticle de oțet! Arta sa, pentru care muncise atît, se rezuma numai la cîteva fuserae particulare. Azvîrle caietul cu ciudă. Îi e lehamite să se mai uite și în hîrtoage. Oglinda garderobului îi profilează chipul albit, împovărat parcă de rama grea a ochelarelor. Se zărește și fără să vrea cată spre portretul de deasupra patului. Din ramă îl privește un alt Niga, mai tînar, mai puternic. Și parcă-i reproșează ironic: „N-ai lăsat în urma ta nimic, nici un copil n-ai avut măcar, să-l înveți meșteșugul tău...”

Dar cei din fabrică? Zburdalnicii ăia care-l supărau și-l înveseleau, cine erau? Anton, Szabo, Irina, Predeanu, Anca, Sitaru. Nu-i spuneau mereu papa, moșule, tăticule? Într-o zi careva i-a zis „moș Arțag”. Atunci s-a supărat. El nu era arțagos, nu se certa cu nimeni, lucra tăcut între polizoarele lui și sticlele de ulei. Dar ei îl iubeau, îi cereau mereu sfaturi. Sitaru îl sfîcia cel mai des. Se ocupa cu pictura. Îi era drag Sitaru, cel mai drag, deși toți erau copiii lui, toți... Numai că el, Sitaru, avea ceva tare simpatic și

blajin care l-a atras, l-a eliberat de gîndurile lui egoiste și l-a învățat să vadă oamenii, omenia... Așa este, de ce să n-o recunoască?

Portretul din perete a devenit serios. I se pare lui sau i-a dispărut zîmbetul acela ironic? Ce-i pasă, important este să se întorcă la copiii aceia și să le dea tot, tot...

Cu o repeziciune de care nu s-ar mai fi crezut în stare, meșterul Niga se întoarce din nou spre sertar. Trebuie să găsească schițele și însemnările pregătite acum doi ani. Mîinile-i tremură înfrigurate. Răsfoiesc, triază, aruncă. Hîrțiile alunecă, zboară, se împărăție de-a valma pe jos, în jurul mesei. În sfîrșit găsește ceva. Citește curios și așază de-o parte. Mai trebuie, mai are și altele... Gîndurile îi zburdă vesele. Cîteva discuții cu ei, așa ca între prieteni. Ce dacă e pensionar? N-a îmbătrînit încă și fabrica îl cheamă, oamenii îl iubesc, îl vor primi tot ca și azi... I-au dovedit-o!...

Găsește un nou teano de notițe, un dosar. Îl scutură de praful și începe să-l frunzărească zorit. Ochelarii i-au căzut de pe nas, într-o parte, dar nu-i îndreaptă. Ochii îi lucesc. Se ridică de la masă și cu dosarul sub braț, strîns ca și cînd s-ar teme să nu-l piardă, se duce la fereastră și o deschide. Citește mai departe, frunzărește. A-fără ceața s-a risipit. Vîntul rece de toamnă se repede pe fereastra deschisă și-i împărăție restul hîrțiilor rămase pe jos, le amestecă.

După-amiază o să vină Anton și Irina, i-au promis. Dar pînă atunci? I se pare prea mult, prea greu trece timpul și nu mai are răbdare, nu... O să se ducă el la fabrică, el...

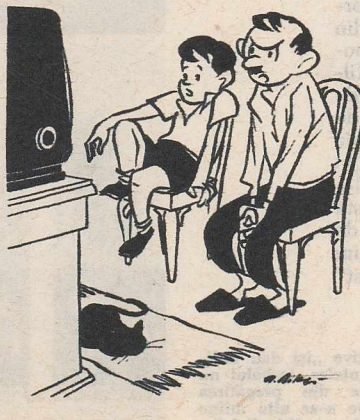
Își viră notițele în buzunar și se îndreaptă spre cuier. Are impresia că dacă mai întîrzie un minut, rămîne cu o datorie neplătită.

Ilustrație de A. BANU

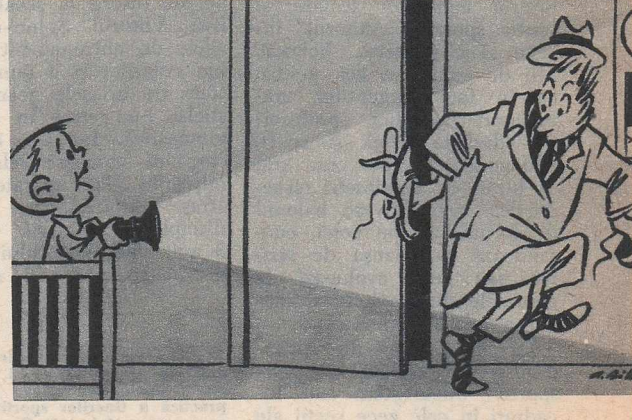
N. R. Autorul schiței de față este strîngar-matrișer la „Tehnometal”. A mai publicat în revista „Flacăra” și în „Lucefărul”.

— Mămico, roag-o pe tanti să stea jos!...

— Ce meci urît, tăticule! Mai bine-mi făceai lecțiile...

— Bine-ai venit, tăticule!...

vii- to- rul

urcă cu perseverență treptele măiestriei sportive...

Împreună cu Cornel Bălan, Nicolae Achim face parte din lotul reprezentativ de tineret (secția de gimnastică deține de altfel 4 titluri de campioni R.P.R. la juniori și unul de campion republican școlar). Nicolae nu și-a uitat nici „prima dragoste”: în timpul liber, alături de carte și film, fotbalul este un plăcut divertisment.

Dar pentru elevii Costică Aldea de la școala „E. Racoviță”, Dragoș Belea de la Școala medie nr. 1 sau Ion Stanciu de la Școala de 8 ani Dobroești, fotbalul nu este doar un divertisment, ci o pasiune statornică. Și ca cei trei mai sînt încă mulți în cadrul celor 3 echipe de copii ale școlii „Viitorul”, pregătite cu grijă și dragoste de profesorii M. Birsan, C. Ardeleanu și M. Rotărescu.

De obicei, cînd te referi la rezultatele unei echipe de fotbal începi cu palmaresul.

Referindu-se însă la echipa școlii, care activează în seria I a campionatului orașenesc (copiii născuți în 1949), vom începe cu alte caracteristici, care ni se par mai grăitoare. Acești copii sînt împreună de 3 ani, săptămîna de săptămîna, la orele de antrenament, la meciurile duminicale, în plimbări, distracții și discuții despre școală, despre cărți și filme și, bineînțeles, despre pasiunea lor comună: fotbalul. Ei sînt prieteni, se ajută și se stimează reciproc atît pe teren cît și în afara acestuia. Și la fel se comportă și în disputa sportivă, față de adversari: micii jucători n-au avut nici o abatere disciplinară.

Iată acum și performanța lor sportivă: echipa școlii „Viitorul” deține locul I în campionatul orașenesc, fără meciuri pierdute și cu golaveraj 31 : 3.

Poate că la un asemenea exemplu n-ar strica să mediteze chiar și unii dintre

fotbaliștii care au depășit de mult vîrsta a.b.c.-ului sportiv!

EXPERIMENT ȘI PALMARES

La școala sportivă „Viitorul” terenurile gazonate și pista de zgoră se află alături de laboratoarele de biologie și psihologie — sălile de sport alături de ateliere de prototipuri și material documentar. Iar procesul de instruire înglobează firesc kinograme, fotografii, planșe, o largă bibliografie de specialitate autohtonă și străină.

Aci se urmărește ca pe baza unei bune și armonioase dezvoltări fizice și psihice, în funcție de particularitățile vîrstei, să se creeze condițiile atingerii performanțelor sportive. De aceea miile de ore de antrenament sînt completate prin cele 11.300 de examene medicale efectuate în anul 1964.

În acest sens, lucrarea prof. Rodica Siclovian „Observații

La 60 de ani după disputarea ultimelor întreceri de triplu salt fără elan la jocurile olimpice, proba ce părea definitiv uitată, întrunește la București peste 2.000 de concurenți!

Lipsită de caracterul oficial al unei competiții, proba se bucură însă de atributul unei selecții riguroase. De aceea micii concurenți (cei mai în vîrstă sînt născuți în anul 1951!) se străduiau din răspuneri pentru a-și dovedi calitățile fizice și — de ce nu? — măiestria.

Și în urma celor 6 concursuri de selecție, din miile de candidați care au participat la cele 3 probe de control (o alergare de viteză și 2 sărituri) aproximativ 300 de copii au primit investitura de ucenici ai atletismului. Acesta a fost unul din „concursurile de admitere” organizate de școala sportivă experimentală „Viitorul” din cadrul Centrului de antrenament și cercetări științifice „23 August” — București.

„TOAMNA SE NUMĂRĂ BOBOCI!”

...spune un vechi proverb. Și, într-adevăr, în fiecare toamnă, o dată cu începerea tuturor cursurilor școlare, și școala sportivă „Viitorul” începe să-și numere... bobocii. Mii de copii vin aci, pentru ca în fața exigențelor examinatori (medici, profesori de educație fizică și sport, pedagogi) să arate cum știu să lupte cu centimetri și secunde, cum lovesc balonul de fotbal sau de volei, cum fandează pe planșa de scrimă sau cum evoluează la aparatele din cocheta și modernă sală de gimnastică.

Iar în funcție de aptitudini și dorințe, cei mai mici sportivi bucureșteni sînt încadrați în cele zece secții ale școlii.

Școala sportivă „Viitorul” organizează și îndrumă acti-

vitătea de educație fizică a grupelor de copii, juniori și tineret în sporturile de bază și în special la atletism.

În prezent, în cadrul școlii sînt cuprinși 859 elevi, din care 514 sînt legitimați la diferite discipline sportive: atletism (309), gimnastică (108), volei, fotbal etc.

CINE SÎNT PERFORMERII

Intrăm în sala de gimnastică. La aparate evoluează o serie de tineri. Sînt elevii profesorului Mircea Bădulescu de la școala sportivă „Viitorul”. Ni-i recomandă pe toți, ne vorbește despre aptitudinile fiecăruia, despre felul cum evoluează și în general despre programul de pregătire al „clasei” de gimnastică. Vă recomandăm și noi pe doi dintre ei: Cornel Bălan și Nicolae Achim.

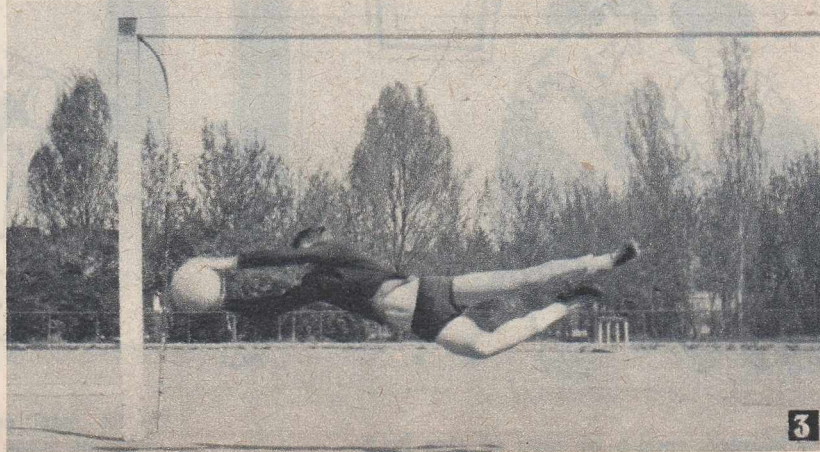
Primul este elev în clasa a X-a la Școala medie nr. 15 și fruntaș la învățătură. Nicolae este mai mic cu un an, în clasa a IX-a la Școala medie nr. 29. Dar s-a revansat asupra prietenului și colegului său de club, în privința notelor: este cel mai bun din clasă.

Cum a ajuns gimnast? Datorită fotbalului! Datorită lui s-a înscris la școala sportivă „Viitorul”. Și într-una din zilele de antrenament, armonia culorilor și a luminii filtrate de uriașele geamuri de sticlă, l-au atras în sala de gimnastică. Iar aci, armonia corpului omenesc reliefată în mișcările la aparate, l-a atras definitiv spre această disciplină sportivă. Și de 3 ani, fiul ajustorului Achim de la uzinele „23 August”

Aproape toate disciplinele sportive „își dau întâlnire” în programul școlii. Bineînțeles, fotbalul nu poate lipsi. Iată cîteva aspecte din pregătirea practică a tinerilor sportivi. (De n-ar uita mîine ce învață astăzi...) 1) Exerciții de condiție fizică; 2) Trecerea de fundaș; 3) Mingea la poartă.

Fotografiile de S. STEINER

SPORT

asupra criteriilor de selecție și a conținutului pregătirii la un grup de tinere voleibalistice" este rodul unei munci stăruitoare și competente pentru ca dintr-un număr de fete cu o bună condiție fizică să rezulte o echipă omogenă și cu valori individuale certe, la nivelul mondial al voleiului. Actualele componente ale echipei (deținătoare ale titlului de campioane școlare republicane) le sînt deschise porțile consacării.

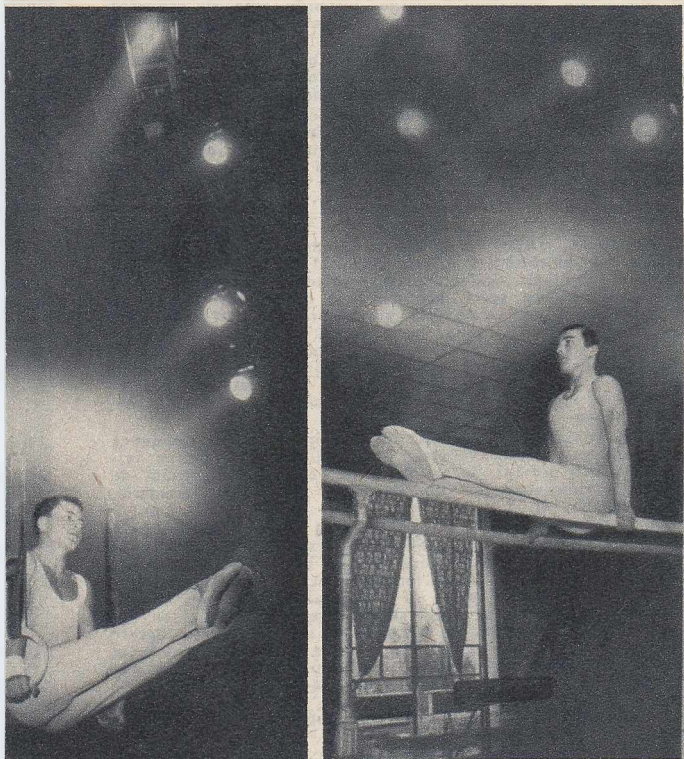
Alături de gimnaști, voleibaliști și fotbaliști, atleții școlii se pregătesc și ei temeinic pentru a prelua ștafeta sportului de performanță românesc.

Deținînd patru titluri de campioni R.P.R., două recorduri republicane și locul II pe echipe la campionatul republican de juniori în anul 1964, atleții „Viitorului” nu vor să-și dezmințimă numele școlii ale cărei culori le apară.

Pregătindu-se sub îndrumarea antrenorilor Simionescu C., Rugină Gh., Sîrbu E., Simion M., ei au stabilit în acest an patru recorduri republicane de juniori în sală. Iar echipa de lupte greco-romane a școlii a promovat în categoria A. Componentii ei luptă alături de maestrul acestui sport, cei care au adus țării noastre titluri mondiale și olimpice.

De curînd, după o serie de succese, tînărul boxer C. Stanev a debutat în echipa națională. El este unul dintre cei 3 campioni republicani la juniori, pregătiți de antrenorul T. Niculescu, în cadrul școlii sportive „Viitorul”. Unul dintre sutele de elevi, care, pășind de mici pe terenurile de sport ale acestei școli, se dezvoltă armonios, cheltuiesc energie, își dezvoltă talentul, în folosul mișcării noastre sportive.

S. GABRIEL

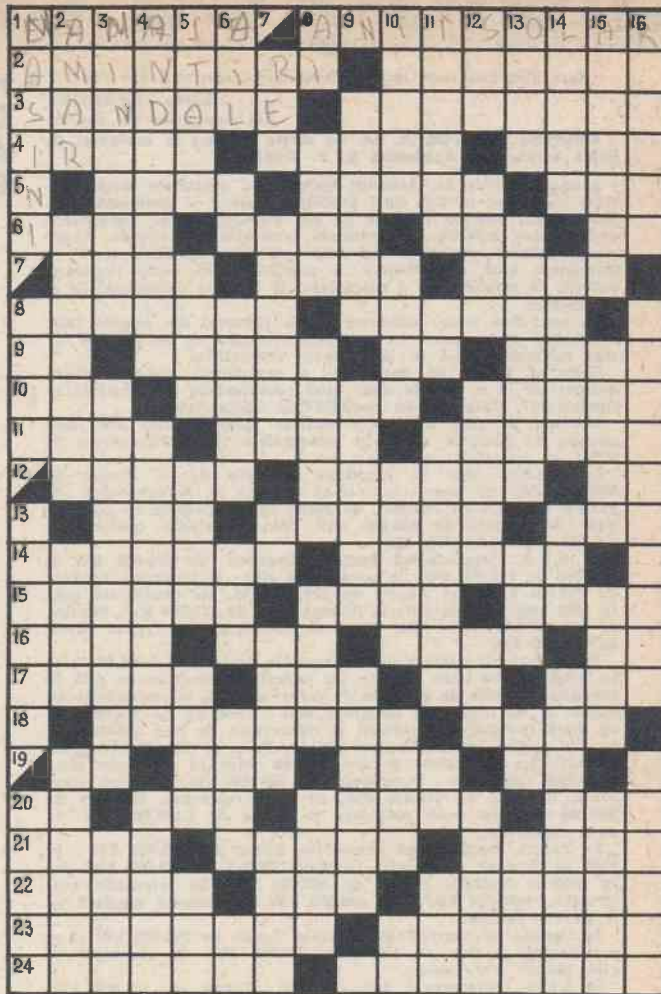
Antrenament la „clasa” de gimnastică. Protagonisti: Cornel Bălan (la inele) și Nicolae Achim (la paralele).

Fotografiile de R. SCURTU

TURTURICĂ

Gh. CHIRIAC

VĂRATICĂ

16
24

ORIZONTAL: 1) Perlă a Mării Negre — Aparătoare de soare (dim.). 2) Suvenir — In zori. 3) Incălzăminte de vară — Apa... vieții (pl.). 4) Alifii — In decorul munților — Scriitor sovietic. 5) Diminutivul lui Ioniță — Salcîmi — Morfeu. 6) Venit domnesc (od.) — O rudă călduroasă — Acela — Aramă. 7) Insulă de mărgean — Ispită de vară — Dar. 8) Tot ei — I s-au inecat corăbiile. 9) Fluviu italian — Gard — Notă muzicală — Dispută pașnică. 10) Mare consumator de miere — Una care a fost la mare — Clădire impunătoare. 11) Pești din Marea Neagră — E de rîs, zău... — Laturi ale unui triunghi dreptunghi. 12) Sport alb al vării — O veche melodie — Erbiu. 13) Pic — Cadru — Refren din folclor. 14) Fripturi la grător — Pătruns. 15) Urare de nuntă — Nepotul lui Gengis-Han — Interdicție (fig.). 16) Animale tibetane — Diminutiv feminin — Cei trei mușchetari și cei 7 magnifici — Ere! 17) A colora — Postav țărănesc — Servește! — Curelușe de meșină. 18) Băutură răcoritoare — Întrebare. 19) Deasupra — Organizația Mondială a Sănătății — Oraș în Spania — Cete. 20) Număr (abr. inv.) — A lucra pămîntul — Încăpere răcoroasă cu băuturi răcoritoare — Abia (olt.). 21) Pictor român — Val... — ... de la mare. 22) Vîrf înalt — Întins — Partener de voiaj... 23) Traseu — Atracția grădinii de vară (pl.). 24) Apără capul contra insoalației — Jocul sărutului.

VERTICAL: 1) Fiat, Wartburg, Moskvici — Amurg — Materie primă de pe... plajă — Pe plajă din abundență. 2) Pelin de mai — După baia de mare — Program — Articol feminin. 3) Priveliști încântătoare — Vara se desfășoară în aer liber (pl.) — Nume masculin. 4) Poet român contemporan — Farnecul munților — In mijlocul cercului. 5) Apărut (reg.) — Lac în Munții Rodnei, atracție turistică — Inspirație (pl.) — Tîntașul inimilor — Fluviu de coastă spaniol. 6) Specie de liliacee — Avocat (abr.) — Zîmbet — Copaci eminescieni — Zăpadă — Reuni! 7) Oraș în R. P. Ungară — Prietenesc — Cupe! — Twist — Multime de oameni. 8) A vui — Distanțată — Stațiune balneară în Bărăgan — Pictor român contemporan — Senin. 9) Mașină de ridicat — A împrăștia căldură — Iubit cu pasiune. 10) Adiere dulce a mării — Două riuri în Elveția — Altă atracție estivală — Oraș în Siria — Camee! 11) O poartă turistul în spate — Posezi — Adăposturi sezoniere la munte sau la mare — Acum — Virtej de apă (băn.). 12) Est-Sud-Est — Din neamul ilirilor — Coș — Vorba broaștei — Vestit lutier din Cremona. 13) Departeu în mare — Insuflețită — Armăsari — Pană — Nume masculin. 14) Felicitare — Pe cerul unei nopți de vară (pl.) — Fir — Fortificați. 15) Talangă — Prieten al copiii — Ispitoare băutură pe caniculă — Autorul operei „Pescuitorii de perle”. 16) Lăcaș cultural bucureștean — O îndrăgesc milioane de oameni — Perla Bucegilor.

Încrucțare: Dumitru IACOBESCU
Definiții: Sandu NAUMESCU

Cuvinte rare: GRIN, SIPI, BATU, OZA, TER, AIL, RAB, EMME, AZAZ.

Dezlegarea jocului „ÎN LUMEA CELOR MICI”, apărut în nr. 22

ORIZONTAL: 1) CATALINA — CREANGA. 2) ECATERINA — OMULET. 3) NO- SOV — CAPITAN — TA. 4) URAT — BALON — N — CAL. 5) SD — STA — ELEFANT — A. 6) A — STATU — ODETA — BN. 7) REPIN — RODICA — NAT. 8) ECRU — PILOTI — OANA. 9) ARETI — TAR — ORFEU. 10) SA — ODE — R — ARIE — MT. 11) ANTRENA — MU — ALMAR. 12) EE — IERTARE — IERI. 13) V — IT — SMARANDA — AC. 14) AP — RACAN — RAU — ACI. 15) LILI- PUTANI — PITIC. 16) VERNE — ASO — PAS — NL. 17) IR — TLA — ERNA — ALEE. 18) RICA — SR — DECANA — T. 19) T — R — SCUFITA ROSIE. 20) EROI — HERCULES — Z. 21) JOCURI — R — TAT — ROZ. 22) IH — EUD — LA — IDILA. 23) TRECTORI — ANIMAL. 24) SETILA — MARIONETE.

Dezlegarea jocului „BUNĂ DISPOZIȚIE”, apărut în nr. 23

ORIZONTAL: 1) CARAGHIOS — COMICA. 2) ILAR — URSUZ — CEHOV. 3) REVISTE — RIDICOLI. 4) CHACHA — MICI — ADIA. 5) ENEA — CASANTI — ET. 6) TM — AKBAR — TIA — CRI. 7) E — ALEAN — BUGURA — E. 8) ATRASI — SARUTARI. 9) SET — PACALA — URULE. 10) CLIPE — RIU — O — AGAM. 11) USOARA — RISI — IUI. 12) ARTERA — DISPUSA — N. 13) MI-ZEITA — CAMILLE. 14) O — PI — DANSAT — CEAS. 15) RISET — BAUTURI — BC. 16) EST — UDE — CARE — JIU. 17) ZA — SFERIC — IANUS. 18) ACRE — MERES — LAN — M. 19) T — ERBE — ASIA — REBO. 20) PAIAE — ERNST — AL. 21) AL — OIERI — R — ASI. 22) SAGA — RISCA — BRUTE. 23) ACASA — SEA — PRATER. 24) FIGARO — RICTUS — TE.

„Care sînt cele mai mari centrale atomoelectrice din lume“

Ilie ȘTEFĂNESCU

str. Republicii 25, Brașov

Răspunde ION UDREA, șef de secție adjunct la Institutul de fizică atomică al Academiei R. P. Române.

Ajunse în faza de instalații industriale, centralele atomoelectrice se găsesc în fața unei probleme majore — problema competitivității, energia produsă de ele trebuind să nu depășească costul celei produse în centralele termoelectrice clasice. Experiența tehnico-economică dobîndită pe plan mondial arată că principala cale de atingere a competitivității este creșterea puterii, în primul rînd a reactorului și în mod corespunzător al centralelor.

La cea de-a treia conferință de la Geneva, din august 1964, a rezultat că reactorii cu o putere electrică de 500.000 kW ce sînt realizabili pînă în 1970, devin competitivi.

Căile și ritmul de dezvoltare a energiei nucleare diferă desigur de la o țară la alta, fiind condiționate de resursele în combustibil clasic și de posibilitățile industriale.

Vorbind de cele mai mari centrale atomoelectrice din lume situația se prezintă astfel în principalele țări producătoare de utilaj și materiale nucleare:

În U.R.S.S. sînt în funcțiune centrala de la Troisk de 600.000 kW, cu șase reactoare și cea de la Novovoronej de 210.000 kW, cu un reactor. Pe malul Mării Caspice se construiește o centrală de 350.000 kW. Sînt în studiu centrale de 400.000 pînă 1.000.000 kW.

În S.U.A. funcționează centrala Dresden de 200.000 kW și Yankee de 175.000 kW. În construcție sînt: Connecticut de 462.000 kW, San Onofre de 375.000 kW, iar planificate pînă în 1970 sînt centralele de la Bodega Bay de 313.000 kW, Malibu de 463.000 kW, Nine Mile Point de 500.000 kW și Oyster Creek de 515.000 kW.

Se elaborează proiecte pentru centrale de pînă la 1.000.000 kW. În Anglia, țară care resimte un deficit de energie, se află în funcțiune o serie de centrale de puteri mari și în construcție un număr și mai mare. În funcțiune sînt: Berkeley de 275.000 kW cu două reactoare, Broadwell și Hunterston de câte 300.000 kW cu câte două reactoare fiecare, Hinkley Point de 250.000 kW cu un reactor. Se construiesc și urmează să intre în funcțiune între 1965-1969 centralele: Dungeness de 550.000 kW, cu două reactoare, Sizewell de 580.000 kW, cu două reactoare, Oldbury de 500.000 kW, cu două reactoare și Wylfa de 1.180.000 kW, cu două reactoare.

În Franța funcționează centralele EDF-2 de 170.000 kW; în 1966 se termină construcția centralei EDF-3 de 320.000 kW, iar în 1968 a centralei EDF-4 de 500.000 kW. Se întreprinde construcția centralei EDF-5 de 500.000 kW. O centrală similară va fi livrată Spaniei.

În Canada se construiește centrala Candu de 200.000 kW și se proiectează o alta de 1.000.000-2.000.000 kW, cu reactoare de câte 500.000 kW fiecare.

În Italia funcționează trei centrale: Latina de 200.000 kW, procurată din Anglia, Selni de 272.000 kW și SENN de 160.000 kW, importate din S.U.A.

În India sînt în construcție două centrale — la Tarapur de 380.000 kW, de proveniență americană și la Rana Pratap Sagor de 200.000 kW, de proveniență canadiană.

Din succinta prezentare a realizărilor și perspectivelor diferitelor țări în domeniul energiei nucleare se vede că țările producătoare de centrale atomoelectrice vor dispune în 1970 de reactoare cu puteri de 500.000 kW — puteri socotite astăzi că vor atinge competitivitatea.

Și în țara noastră se prevede utilizarea energiei nucleare pentru producerea de energie electrică și termică. După cum se prevede în proiectele de Directive ale Congresului al IV-lea al Partidului Muncitoresc Român cu privire la dezvoltarea economiei naționale în perioada 1966-1970, precum și cu privire la valorificarea surselor energetice și electrificarea țării în perioada 1966-1975, în anii care urmează va începe construirea primei centrale electronucleare din țara noastră. În 1975 cantitatea de energie nucleară astfel obținută va fi echivalentă cu cea realizată din aproximativ 2 milioane tone combustibil convențional.

Am citit cu interes convorbirea cu arhitectul Const. Moșinski publicată în „Flacăra” nr. 18/1965 sub titlul „Miine, în parcurile bucureștene”. Printre proiectele de înfrumusețare a parcurilor Floreasca și Herăstrău — proiecte care cuprind o seamă de idei valoroase, originale, menite să sporească frumusețile Capitalei noastre — se află și cel al perspectivei „Brâncuși”, cu care însă nu mă pot declara de acord. Și iată de ce.

Potrivit acestui proiect în parcul Herăstrău — citez din interviu — „aleea dinspre Piața Aviatorilor va deveni perspectiva „Brâncuși”... „La capătul peluzei celei largi ne-am gândit la amplasarea „Coloanei fără sfîrșit”. Ceva mai jos, pe peluza ce coboară spre lac, „Poarta sârutului”. Pe întinsul din apropierea lacului — „Masa tăcerii”, toate fiind replici ale monumentelor de la Tg. Jiu”.

În primul rînd trebuie stabilit: ce valoare artistică poate avea o replică, deci o imitație, o copie, fie ea cit de fidelă, în comparație cu originalul? Ce valoare poate avea o replică a operelor marelui sculptor român cu renume mondial, Constantin Brâncuși?

În al doilea rînd: intenționează oare autorii proiectului să atragă prin aceste replici privirile admirative ale vizitatorilor, pentru a-i scuti totodată de oboseala unui drum pînă la Tg. Jiu, unde se află originalele? Iar dacă am apucat-o pe calea replicilor, de ce n-am amenașa în parcul Herăstrău și o replică a... apei Jiului, pentru a da o mai deplină ambianță brâncușiană „Mesei tăcerii”?

Vreau să cred că nu voi fi singurul care se ridică împotriva multiplicării operelor lui Brâncuși. Ar fi bine ca monumentele lui de la Tg. Jiu să rămînă unice. Așa cum unică e și piramida lui Keops.

Mai bine s-ar ridica o statuie marelui Brâncuși, spre mîndria nu numai a Gorjului său natal, dar și a întregii țări, un monument închinat aceluia care a dus faima poporului nostru peste hotare, aceluia care s-a inspirat din folclorul românesc, creînd și nu imitînd.

Șerban CONSTANTIN
Vulcan, bl. 1, sc 1, ap.
13, reg. Hunedoara

„Cit e de vechi orașul Suceava?”

Ilie MARCEL
Galați

Răspunde GRIGORE POIT, muzeograful principal la Muzeul regional Suceava.

Orașul Suceava a luat ființă pe la mijlocul secolului al XIV-lea în urma dezvoltării unei așezări rurale. Denumirea de Suceava a primit-o de la riul pe malul căruia este situată. La data cînd scaunul domnesc este mutat de Petru I

MARILE CENTRALE ATOMO-ELECTRICE

POȘTA NOASTRĂ

COPII DUPĂ BRÂNCUȘI? NU SÎNT DE ACORD!

CITITORII CĂTRE CITITORI

VECHIMEA ORAȘULUI SUCEAVA

Mușat de la Siret aci, așezarea de pe riul Suceava avea de acum un pronunțat caracter urban. Ceea ce trebuie subliniat este faptul că nici orașul și nici Cetatea de scaun Suceava nu sînt creații ale unor coloniști străini, fără a se contesta totuși și un anumit aport din partea unor specialiști în construcțiile de cetăți, aduși de peste hotare de către voievozi.

Primul document emis din cancelaria domnească de la Suceava datează din 1388.

Pe vremea lui Ștefan cel Mare — epoca celei mai mari înfloriri a Sucevei medievale — orașul a depășit cu mult vechile limite. Atelierele meșteșugărești erau situate spre periferie, iar în preajma Curților domnești din imediata apropiere a cetății se aflau depozitele și magazinele negustorilor. Orașul nu depășea numărul de 15.000 locuitori.

Nesiguranța a făcut ca aici să nu se construiască locuințe trănice. Cetatea de scaun, Curtea domnească, mai puțin de 20 biserici din piatră sau cărămidă, câteva locuințe boieresti și un număr de case ale unor negustori — iată cele mai de seamă construcții ale orașului. Celelalte case, de obicei, erau construite din lemn sau simple bordeie săpate în pămînt. Să ne reamintim că, numai pe vremea lui Ștefan cel Mare Suceava nefiind apărată decît de șanțul ce o înconjură dinspre sud și vest, a fost jefuită și arsă în trei rînduri (1476, 1485 și 1497), fără a mai spune că asemenea atacuri au avut loc și mai tîrziu, cu prilejul unor lupte pentru domnie sau al războaielor turco-poloneze. Cetatea de scaun, însă, construită pe un pînten de deal, spre răsărit de oraș, niciodată nu a putut fi cucerită prin forța armelor.

În anii stăpînirii burgheze oficialitatea nu s-a străduit să facă prea multe pentru conservarea vechilor monumente — pe de o parte — și pentru ridicarea economică și urbanistică a orașului — pe de altă parte — cu toate că se vorbea mult despre gloria lui Ștefan cel Mare, a Sucevei, a cetății sale nebiruite. Suceava trăia doar prin amintirile trecutului ei!

Abia regimul nostru democrat-popular a dat Sucevei impuls de viață nouă. Combinatul forestier și cel de hîrtie și celuloză din lunca Sucevei, construcțiile social-culturale, între care Institutul pedagogic de 3 ani, Complexul școlar petrolchimic, mai multe complexe meșteșugărești, noi școli medii și elementare, magazine moderne, blocurile care au schimbat înfățișarea orașului — iată numai câteva din realizările cu care se mîndrește Suceava de azi.

În cursul viitorului plan cincinal pe baza politicii partidului de îmbunătățire continuă a repartizării forțelor de producție pe teritoriul țării — așa cum prevede proiectul de Directive ale Congresului al IV-lea al Partidului Muncitoresc Român cu privire la dezvoltarea economiei naționale în perioada 1966-1970 — regiunea Suceava, deci și orașul nostru, alături de celelalte regiuni și orașe ale țării, vor cunoaște o dezvoltare tot mai mare.

PAL BAJA, IAȘI. Farul din Alexandria, una din cele „7 minuni ale antichității”, a fost construit în secolul al III-lea î.e.n. din ordinul regelui Ptolemeu Filadelful, pe mica insulă Pharos. În același secol, sub doi regi din aceeași dinastie a Ptolemeilor, a fost construită și celebra bibliotecă de care ne întrebăm. După cronici foarte vechi, biblioteca ar fi avut 700.000 de volume în anul 47 î.e.n., cînd a fost distrusă parțial cu prilejul cuceririi orașului de către romanii comandanți de Cezar. Opera de distrugere a fost continuată cu prilejul unor lupte religioase în anul 390 și desăvîrșită la ordinul califului Omar, în 641.

LIVIA WAGNER, CARACAL. De mai multe ori am anunțat că nu publicăm adresele vedetelor ecranului universal. În ce privește artiștii români, le puteți scrie pe adresa Centrului de producție cinematografică din București, raionul 30 Decembrie, Piața Științei nr. 1.

NIC. VASILIU, IAȘI. Vă mărturisim că nu ne este prea clară întrebarea dv. Vă referiți cînd la ortografie, cînd la stil. Dacă e vorba de ortografie, atunci desigur că există o sumă de reguli precise, fixate de un for autorizat — respectiv de Academie. Dacă însă e vorba de stil, nimănui nu-i poți impune un stil sau altul — și opere de valoare s-au creat și se vor crea în toate stilurile. În ce privește stilul în scris, fiecare creator în parte are stilul său. Marele naturalist francez Buffon (1707-1788), în discursul rostit cu prilejul primirii sale la Academia Franceză („Discurs asupra stilului” — 1753) a spus: „stilul e omul însuși”. Ca atare, nimeni nu vrea — și nici nu poate — să impună într-o publicație sau într-un domeniu de creație un stil unic.

ALEXANDRU NETEA, CLUJ. Mulțumim pentru sugestiile date. Am și început să publicăm reportaje despre orașele patriei reluînd ciclul pe care l-am intitulat „Călătorie nouă”. Săptămîna trecută am vorbit despre Brăila și Fălticeni. De asemenea vom publica documentare despre viețile și operele unor mari personalități din domeniul culturii. În numărul 21, de pildă, am acordat spațiul cuvenit marelui poet italian Dante Alighieri. Despre viața și creația lui Beethoven s-au scris nenumărate lucrări; dintre acestea vă recomandăm în mod deosebit cartea lui Româin Rolland „Viața lui Beethoven” (Editura tineretului — 1957).

V. SILVIAN

Următorii cititori doresc să corespundă: Emilda Miloș, elevă, Zalău, str. Gh. Lazăr 10: teme diverse, ilustrate; Ion Kardos, Reșița, str. Eftimie Murgu 17: teme diverse; Pompiliu Lăzărescu, elev, Lugoj, str. 7 Noiembrie 39: filatelie, ilustrate; Dediu Mărioara, asistentă medicală, Bacău, str. Bicaz 142: ilustrate; Lenuța Aldea, elevă, Buzău, str. Dobrogeanu Gherea 240: ilustrate; Virginia Pascal, studentă, București, str. Const. Ivănuș 2, rn. 23 August: muzică ușoară, ilustrate; Paula Gîrea, elevă, Buzău, com. Simiteasca: teme diverse, ilustrate; Dora Chiriacescu, elevă, Arad, str. Horea 2, ap. 3: literatură, filatelie, ilustrate; Maricela Lupu, învățătoare, Galați, str. Plugari 22: ilustrate; Luciana Banu, dactilografă, Buzău, str. Dr. Davila 2: ilustrate; Mariana Soare, elevă, București, str. Litovoi Voievod 13, rn. 1 Mai: muzică ușoară, ilustrate; Melania Ciucă, elevă, Turnu-Severin, str. Carpați 38: literatură, artă; Emil Gavrilă, mecanic, Sighișoara, str. Dragoș Vodă 21: teme diverse; Elena Hobeanu, Craiova, str. Unirii, bl. B1, et. II, ap. 9: teme diverse, ilustrate; Tatiana Ursu, studentă, Iași, Complexul studentesc nr. 2, bl. 5: teme diverse, ilustrate; Ilie Cinezan, tehnician mecanic, Brașov, str. Hărmanului 17: teme tehnice, ilustrate; Aurora Bora, Craiova, str. Maior Sontu 16: teme diverse, ilustrate; Lidia Dragomirescu, muncitoare, București, str. Popa Farcaș 50, rn. Tudor Vladimirescu: ilustrate.

memento

VLAICU VODĂ de Al. Davila. G. Calboreanu la a doua sa... domnie în rolul titular, reluat de artist după 30 de ani. Interesant de urmărit evoluția Irinei Răchișeanu-Șirianu în dificilul rol al doamnei Clara. Regizorul Sică Alexandrescu a folosit, alături de vechea generație de actori, tineri interpreți ca Ilina Tomoroveanu (Ana), Ion Caramitru (Mircea). Spectacol menit să facă parte din repertoriul permanent al primei noastre scene, amintind vechile tradiții ale acestui teatru (Teatrul Național „I. L. Caragiale” — sala Comedia).

DRAGOSTEA NEVESTELOR. Tinerul scriitor Ion Ghelu Destelnică este autorul unei piese de o interesantă factură populară, cu un limbaj viu, în ciuda unor inegalități și stângăcii în con-

Irina Răchișeanu-Șirianu

■ De zici Maria Lătărețu, zici cîntec oltenesc (c-a făcut-o măică-sa olteancă); de zici Maria Lătărețu, zici glas de mierlă, limpede și unduios... unul din glasurile cele mai ascultate de toată țara la emisiunile de muzică populară. Un disc mediu (EDP-1087) vine să întărească cele de mai sus. Și nu uitați să ascultați (fiți atenți!); Și-am un cal de-lic zic cocor...

■ Și la Sibiu se găesc voci pricepute la: **ZI BĂDIȚĂ-N FRUNZĂ IARĂ SAU SPUNE BADE-ADEVĂRAT.** Ascultați-o pe Maria Cotirlea, a-

strucția dramatică (Teatrul de stat din Galați).

CITADELA SFĂRIMATĂ de Horia Lovinescu (cel mai prezent autor în decada teatrelor dramatice: 4 spectacole). O piesă ce-ar fi trebuit să rămână permanent în repertoriul Teatrului Național din București, prezentată de Teatrul de stat din Petroșeni într-o înscenare sobră, dramatică. În regia Mariettei Sadova apar Ana Colda, Gh. Iordănescu, Ion Anghelșescu-Moreni etc.

teatru

companiată de „Cindrelul” — dirijor N. Irimescu (EPC-560).

■ Din altă parte a țării se face auzită Ștefania Stere-Polovenco: **Ocheșică dobrogeancă, Sînt țărancă dunăreană!** E o voce... de la mare (EPC-556).

■ Și nici Georgeta Anghel nu se lasă mai prejos: **De cînd mama m-a făcut, Frunză verde grîu curat, Bălețuș din Tîrgu-Jiu** te întorc din nou spre olteni! (EPC-557).

■ De la Olga Stănescu (pe dis-

cul EPC-558) aflăm: **Doina Rucărului, Cine bate poaleșuța și alte puncte cardinale** în geografia muzicală discografică editată de „Electrecord”.

■ Pentru amatorii de muzică populară pe disc am sugera un disc mare (de 30 cm), un fel de antologie muzicală, cu cel mai popular cîntăreț al noștri. Ar fi o mare și plăcută surpriză!

discuri

Adina Atanasiu-Poenaru (Teatrul de stat din Sibiu).

Decada. Spicium din programul decadelor teatrelor dramatice:

PRIVEȘTE ÎNAPOI CU MINIE de J. Osborne — Teatrul maghiar de stat din Satu-Mare.

FIU CUMINTE, CRISTOFOR I de A. Baranga — Teatrul de stat din Brașov.

ȘTAFETA NEVĂZUTĂ de Paul Everac — Teatrul de stat din Tîrgu-Mureș.

OMUL CARE ȘI-A PIERDUT OMENIA de Horia Lovinescu — Teatrul „C. I. Nottare”.

SURORILE BOGA de H. Lovinescu — Teatrul de stat din Galați.

■ Două noi monografii privind personalități ale literaturii noastre: **D. Păcurariu** — Ion Ghica și **Valeriu Ciobanu** — **Hortensia Papadat-Bengescu.** Atît marele memorialist, cît și scriitoarea cu un loc atît de marcat în evoluția romanului românesc din acest secol au găsit în cei doi autori cite un interpret familiarizat cu metodele și mijloacele istoriei și criticii literare, cu o frază vie și densă.

■ Mai căutați prin librării mult discutatul și valorosul volum al lui Ștefan Bănuțescu **Iarna bărbăților.** Tehnica cea mai nouă se cupleză organic cu cea tradițională pentru a reliefa o umanitate tulburătoare, cu trăsături și virtuți nebănuite, trăind experiențe nu o dată cruciale.

■ **Biblioteca pentru toți** își inaugurează noua formulă grafică cu volumul **Plumb** de G. Bacovia. Viitoare apariții în colecție: E. A. Poe — **Prăbușirea casei Usher** și **Aventurile lui Gordon Pym**, F. Dürrenmatt — **Romulus cel mare**, Camil Petrescu — **Ultima noapte de dragoste, înția noapte de război** și altele.

Oare numerele epuizate, din seria — să-i zicem — cu formula grafică veche, n-ar trebui suplimentate cu noi tiraje?

■ Ultimele două volume din seria **Opere alese de Gala Galaction** (editor și bibliograf T. Virgolici, prefațator D. Micu). Cuprins: **Roxana**, **Papucii lui Mahmud**, **Doctorul Taifun**, **La răspîntie de veacuri** — lucrări apărute între 1930-1935.

■ Cu **Domnul Daltaban de Serraschier**, Al. Duiliu Zamfirescu (fiul scriitorului Duiliu Zamfirescu) își continuă ciclul **Perfecții diplomați**, format din mai multe romane inspirate din viața apa-

raturii diplomatice burghez. Rețineți vocația caricaturistă și descriptivă a autorului. Mai puțin, sondajele lui în mediile muncitore.

■ Autorul **Djamillei** („cea mai frumoasă poveste de dragoste” — Aragon), Cînghiz Aitmatov este din nou prezent în librării cu zguduitoră povestire **Ogorul mamei**, bine tradusă de Igor Block.

■ N. Gogoneață și Z. Ornea ne prezintă un studiu despre **A. D. Xenopol**, marele nostru istoric, insistînd, după o succintă biografie, îndeosebi asupra concepției sale sociale și filozofice

și schițînd în același timp locul lui Xenopol în istoria gîndirii istorice și filozofice moderne europene.

■ În vitrinele librărilor poloneze poate fi văzută o **Scurtă gramatică a limbii române** alcătuită de Halina Mirska-Lasota, lector de limba română la Universitatea din Varșovia.

■ Editura „Bompiani” din Milano va publica noul roman al lui Alberto Moravia **L'Attenzione** — peripeziile unui ziarist care s-a hotărît să scrie un roman. Cartea are profunde implicații sociale.

cartea

AL DOILEA FESTIVAL AL FILMULUI ROMĂNESC DE LA MAMAIA, 20-27 Iunie 1965. În program figurează următoarele filme artistice de lung-metraj: **Pădurea spinzuraților** (regizor: Liviu Ciulei, film distins cu premiul pentru cea mai bună regie, la Cannes), **Gaudeamus Igitur** (regizor: Gh. Vitanidis, distins la Festivalul filmelor pentru tineret de la Gottwaldov), **Neamul Șotmăreștilor** (regia: Mircea Drăgan), **Cartierul veseliei** (regia: Manole Marcus), **Harap-Alb** (regia: Ion Popescu-Gopo), **Dincolo de barieră** (regia: Francisc Munteanu), **Runda a 6-a** (regia: Vladimir Popescu-Doreanu). Iată și cîteva scurt-metraje din progra-

mul festivalului: **Istoria unui drum**, Școala de la Meri, **Ciucurcu**, **Pesculm în depărtări**, **Pictura copiilor**, **Centru înaintaș**, **Zbor la înălțimi**, **Marile emoții mici**, **Callatis**. Sub emblema pelicanului alb, deci, cinematografia română

își trece în revistă realizările ultimului an.

FIUL CĂPITANULUI BLOOD, premieră — coproducție hispano-italiană. Film de aventuri din lumea piratilor și a lupilor de mare, cu nenumărate suspense-uri. Divertisment estival de aventuri. Cu Alessandra Panaro (Cerasella), în regia lui Tullio De Micheli.

FEMEIA NECUNOSCUTĂ, premieră — film al studiourilor din Republica Arabă Unită. O melodramă tipică cu tradiționalul happy-end. Regizor: Mahmut Zulfeier.

ARENA CIRCULUI, premieră — producție a studiourilor din R.P.D. Coreeană. Un film de acțiune densă, în anii ce premerge și imediat următorii eliberării țării.

Liviu Ciulei

■ Dintre filmele de curînd intrate pe ecrane: **NUNȚĂ CU PERIPETII**, comedie cehă jucată cu vervă de buni actori; **BINE AȚI VENIT**, o satiră reușită a regizorului sovietic Elem Klimov; **OLIVER TWIST**, tipic „cinema 47”, realizat de David Lean; **WINNETOU**, un nou Karl May după și cam la fel cu anteriorul **Comara din lacul de argint**.

■ Actorii cunoscuți ai ecranului mondial în filmele săptămîinii: Marina Vlady și Emanuelle Riva (în **Climate**), Paolo Stoppa, Marcello Mastroianni (**Casa Ricordi**), Alec Guinness (**Oliver Twist**), Ia Savina (**Doamna cu cățelul**), Norman Wisdom (**Alerg după o stea, Spre culmi**), Christian Marquand și Maria Schell (**O viață**).

cinema

■ Un festival de muzică sovietică aduce pe afișele Filarmonei „George Enescu” prezențe atrăgătoare: alături de Dmitri Șostakovici (Concertul nr. 2 pentru pian și orchestră, op. 102, solist Alexandru Demetriadi) întâlnim pe G. Sviridov, S. Tsintadze și S. Gadjibekov cu trei compoziții în primă audiere. Dirijor Mircea Cristescu (Ateneul R.P.R. — 12 și 13 VI).

■ **Jazul și influența lui în muzica simfonică** este tema concertului educativ dedicat tinerilor din întreprinderi, instituții și

școli. Vorbește J. V. Pandelescu (sala mică a Palatului — 13 VI).

■ O celebră **Mélisande**: soprana Jeannine Michaud de la Opera din Paris (spectacolul „Pelleas și Mélisande” de Claude Debussy la Opera bucureșteană — 19 VI).

Ecouri ale vieții muzicale din țară, la București:

■ La 16 VI (sala mică a Palatului) cvintetul de suflători din Cluj (Octavian Simon — flaut; Marton Szoverdi — oboi; Ioan

Rișeș — clarinet; Bela Barabas — fagot; Augustin Kedves — corn). În program, din muzica secolului XX: D. Milhaud, P. Hindemith, L. Comes, A. Schönberg.

■ La 18 VI (sala mică a Palatului) instrumentiști din Arad (Marta Lazăr — pian; Aladar Farcaș — vioară; Ladislau Dariza — violă; Oleg Rudic — cello; Gheorghe Crișan — contrabas; Gheorghe Mureșan — flaut) vor interpreta muzică de cameră de Josef Haydn, Franz Schubert, Nicolae Brînzeu.

muzică

gerea (Le Malentendu) de Albert Camus. Un eveniment pentru iubitorii teatrului (21.00).

MIERCURI, 16 Iunie. Orizont '70: masă rotundă pe tema „Industrializarea socialistă” (20.00) ■ **Andreea** de Anna Barnassin. Piesă maghiară contemporană cu subiect inspirat din viața și preocupările morale ale tineretului. Echipa de interpreți e formată din actorii ai Teatrului Mic, printre care Doina Șerban și Constantin Codrescu (20.20).

JOI, 17 Iunie. Clubul tineretii

SALA MAGHERU. Gravură de Elvira și Fred Micoș. Un menaj artistic între spontaneitatea cu observație instantanee și cu linie promptă, aeriană și sprînzară (Elvira) și meditația cu înclinări spre fabulos și cu forme suculente, uneori sugerate de obiectele artei populare (Fred). Iconografie: Elvira Micoș — Zestrea, răgărășancă, seria point-sèche nr. 16-22 cu pescari și dansatori. Fred Micoș — Pelsaj cu lună, Pelsaj cu pășări, Interior țărănesc, Oboga, Luminile orașului, Cor sătesc.

televiziune

Pierre Brasseur

DUMINICĂ, 13 Iunie. Filmul francez **Porte des Lilas**, în regia lui René Clair. A se revădea în special pentru creația lui Pierre Brasseur (19.45) ■ **Recomandația** de Max Maurey. Scenetă comică interpretată de doi așa ai comediei: Gr. Vasiliu-Birlic și Al. Giurgu (21.15).

LUNI, 14 Iunie. Film documentar despre **Mihail Eminescu**, realizat de Studiul de televiziune. Menționăm că scenariul și comentariul aparțin regretatului Tudor Vianu (20.00) ■ Premieră a teatrului în studio cu piesa **Neînțele-**

(19.45) ■ **Prezentarea**, cu ajutorul Arhivei naționale de filme, a unuia dintre cei mai sensibili și inteligenți actori: Gérard Philippe (21.50).

VINERI, 18 Iunie. Montajul coregrafic **Cîntecul pădurii** de Skorski. Transmisiune de la Kiev (21.00).

SIMBĂȚĂ, 19 Iunie. Retrospectivă umoristică: **Zizi Șerban**. A se încerca (21.00) ■ **Timpul vacanțelor...** timpul chitarelor. Montaj liric-muzical cu Gică Petrescu, Maria Moraru, Ioana Radoslav, Anca Agemolu ș.a. (21.30).

Notă. Redacția nu-și asumă răspunderea pentru eventuale modificări de ultim moment în programarea spectacolelor.

cadran

INTERNATIONAL

CÎND SE LASĂ NOAPTEA NEAGRĂ...

În patru provincii din Belgia s-a lăsat de curînd „noaptea neagră”, după denumirea în cod a manevrelor militare americano-belgiene. Organizatorii operațiilor de război fictive „Dark Night” au vădit însă destul de puțin originalitate în alegerea temei strategice: un inamic „roșu” (se putea altfel?) hărțuiește „armatele aliate”, pe Rin, pregătind o străpungere spre vest; „inamicul roșu” contează pe un sprijin local al partizanilor, care au misiunea de a angaja acțiuni de natură să perturbeze liniile de comunicații ale adversarului în provinciile Limbourg, Liège, Namur și Luxemburg. „Partizanii”, reprezentanți de 350 militari belgieni și americani (aceștia din urmă „specialiști în luptele de guerilă”), stau ascunși în păduri sau la fermieri complici. „Așadar, într-una din nopți „partizanii” trec la acțiune, „sabotînd” căi ferate și „dinamitînd” poduri... Forțele de antiguerrilă pornesc la rîndul lor o vastă operație de „curățire” a regiunilor în care mișună „partizanii”.

Trimisul special al ziarului „La libre Belgique”, care a urmărit îndeaproape manevrele militare, a notat un șir de situații de un inedit nu lipsit de accente comice.

„Undeva, în provincia Namur, de pildă, militarii cotrobăiesc în gospodăriile țărănești în căutare de „partizani”. Li se răspunde pe un ton batjocoritor: „O percheziziție? Dar vrem să vedem ordinul judecătorului de instrucție”. Alții pretind că o oarecare clădire din gospodărie aparține unui membru al familiei „din nefericire absent” și că, deci, nu pot permite pătrunderea unor străini. Într-o mânăstire mama stăreț afirmă că nu găzduiește „partizani”. Se dovedește însă contrariul. În dispare de cauză, forțele de antiguerrilă au recurs la un ultim argument: cel sunător. Ne-am dus prin sate — povestește un ofițer — și americanii au început să ofere dolari contra informații. Dar nimeni n-a acceptat tirgul și militarii au plecat cu coada-ntr-o picioare...

La statul major al manevrelor, colonelul B. Reichling nu și-a ascuns decepția în fața reprezentanților presei:

Contam mult — a spus el — pe colaborarea populației, care să ne ajute. Dar speranțele ne-au fost înșelate. Mai degrabă decât să-i denunțe pe „partizani”, ei li ascund și se opun la percheziziții. Iar reporterul ziarului sus citat a înfățișat astfel „culoarea locală”: „„Partizanii” — se ascundeau prin ferme, dar în regiune domnea aceeași tăcere ca și în urmă cu 20 de ani. Și totuși n-a existat nici un cuvînt de ordine. Dimpotrivă, autoritățile ceruseră locuitorilor să sprijine manevrele și să denunțe prezența „partizanilor”. Dar oamenii din partea locului și-au reluat pur și simplu obiceiurile de altădată...”

„Cînd, după „noaptea neagră”, gorniișii au sunat ivirea zorilor, s-a constatat că basmul cu „inamicul roșu” în Ardeni n-a găsit crezare în rîndul populației.

E. MLADIN

GLUGI ȘI PELERINE

Aproape simultan au apărut în Statele Unite două lucrări consacrate Ku-Klux-Klanului și semnate ambele de profesori de la Universitatea din Florida. Acesta e un stat „sudic”, judecînd după busola segregacionismului din S.U.A., ceea ce face cu atât mai semnificativă atitudinea autorilor, care condamnă fără echivoc organizația rasistă de tristă celebritate.

Volumul intitulat „Ku-Klux-Klanul — un secol de infamie”, de William Peirce Randel, se ocupă îndeosebi de primii ani de existență a „cavalerilor” cu glugi și pelerine albe. Bandlele teroriste, alcătuite în 1866 din plantatorii deposedați de sclavi în urma războiului de secesiune, „aveau ca obiectiv principal — subliniază autorul — să împiedice orice transformare democratică a sudului. În acest scop, ele au săvîrșit adevărate orgii de asasinat, jafuri, maltratări și incendieri”. Într-un singur district, Ku-Klux-Klanul a ucis 153 de oameni în mai puțin de trei ani. Autorul consacră o mare parte a lucrării sale combaterii unor

teze care încearcă reabilitarea Ku-Klux-Klanului cel puțin pentru perioada sa inițială, arătînd că „de la început, țelurile acestei organizații au fost violent antidemocratice, iar metodele utilizate au revoltat orice minte cinstită prin înfiorătoarea lor barbarie”.

„Americanismul în glugă” de David M. Chalmers se ocupă de cea de-a doua perioadă a Ku-Klux-Klanului, inaugurată în 1915 și care se continuă pînă în zilele noastre. „Terenul de activitate s-a lărgit acum, scrie autorul. Persecuția se îndreaptă nu numai împotriva negrilor, ci și a catolicilor și evreilor. Muncitorii și în special membrii sindicatelor sau greviștii sînt atacați cu aceeași ferocitate ca și oamenii de culoare”.

Chalmers scoate în relief caracterul banditesc al modului în care e condusă organizația. Șefii ei își rețin pînă la 80 la sută din cotizații și certurile dintre diverșii „Vrăjitori” și „Vulturi supremi” se nasc aproape întotdeauna în clipa cînd se ajunge la împărțirea prăzii. Adevsea disputele se transformă în încăierări care se sofdează cu morți și răniți. În alte cazuri divergențele au drept consecință sciziuni și formarea de organizații paralele, dintre care fiecare pretinde că este veritabilul „Klan”.

Sînt aspecte ridicole, dar care nu micșorează cu nimic primejdia reprezentată și astăzi de Ku-Klux-Klan. Aceasta e concluzia la care ajung cele două lucrări despre care am vorbit mai sus. Activitatea teroristă cu glugi și pelerine provoacă indignarea unor pătri din ce în ce mai largi ale opiniei publice americane, care cer tot mai insistent adoptarea de măsuri menite să ducă la desființarea Ku-Klux-Klanului — chiar înainte ca el să-și sărbătorească centenarul.

N. MINEI

„IL MULINO DELLA FORTUNA”

Se spune că Thomas Alva Edison, întrebînd fiind de o tînră fată „care este lucrul cel mai minunat din lume”, ar fi răspuns: „Un fir de iarbă”. Imprumutînd, poate, cuvintele celebrului inventator (sau mai curînd cu gîndul la Whitman?) una din colecțiile editate de casa Paoline din Italia poartă titlul, semnificativ de altfel, pentru operele apărute aici, de „Filo d'Erba”. În această colecție apar opere clasice ale scriitorilor din diferite țări.

Alături de scriitori ca Turge-

ION SLAVICI

IL MULINO DELLA FORTUNA

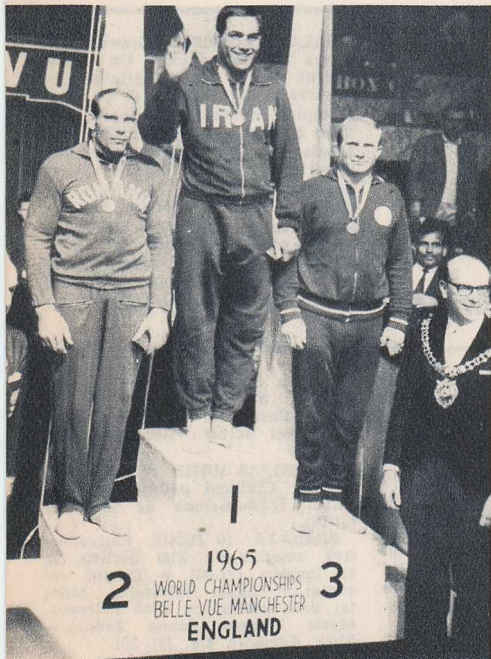
niev, Korolenko, R. L. Stevenson ș.a., au fost traduși și o serie de scriitori români, dintre care amintim: I. L. Caragiale (mai multe schițe reunite sub titlul: Giustizia — Justiție), Rebreanu (La foresta degli impiccati — Pădurea spînzuraților), Sadoveanu (La stirpe dei Falconieri — Neamul Șoimăreștilor) și Ion Slavici (Schițe).

Ultima operă românească care a văzut lumina tiparului la Edizioni Paoline este „Il mulino della fortuna” — Moara cu noroc — de Ion Slavici, a cărei versiune italiană este semnată de Luigi Basevi. Caracterizînd „Moara cu noroc” drept „o dramă intensă”, cu personaje dantești, editura o recomandă cu căldură cititorilor ca un mijloc de cunoaștere a realităților sociale din Transilvania într-o perioadă de adînci transformări.

Tot în capitala Italiei au apărut în ultima perioadă o serie de lucrări ce reflectă realizări din diferite sectoare ale științei românești. De pildă, ultimul număr al revistei lunare „Nuntius Radiologicus”, de sub conducerea prof. dr. L. Turano de la catedra de radiologie a Universității din Roma, este dedicat în întregime radiologiei românești. Articolele, semnate de oameni de știință români — prof. dr. Ch. Schmitzer (Probleme teoretice ale radiologiei contemporane), prof. dr. T. Spîrchez și alții — permit specialiștilor italieni o mai bună cunoaștere a rezultatelor obținute de radiologii români.

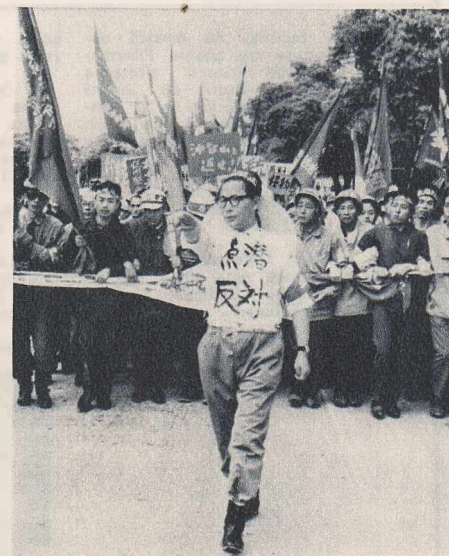
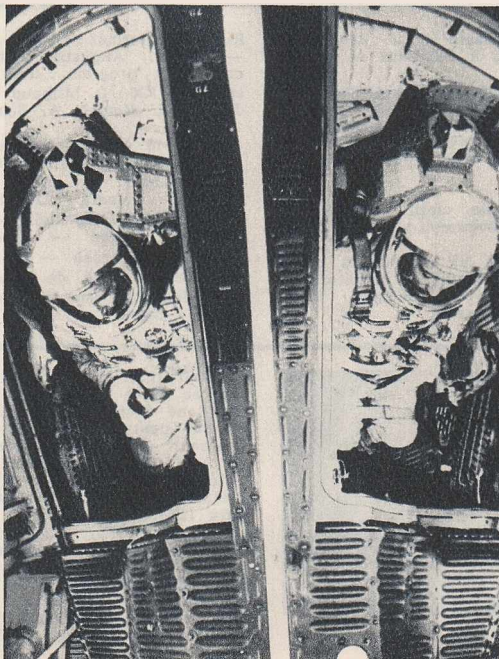
Revista „Archeologia” a societății arheologilor italieni inaugurează cu cel mai recent număr al său publicarea unui șir de articole despre arheologia românească — primul fiind semnat de acad. C. Davociovici și intitulat: 20 de ani de cercetări arheologice în România.

N. NICOARĂ

La Campionatele mondiale de lupte libere disputate la Manchester (Anglia), luptătorul român Francisc Bolla a cucerit medalia de argint la categoria 87 kg, obținînd în același timp și titlul de campion european — fiind primul clasat dintre luptătorii europeni la respectiva categorie.

După 97,57 ore de zbor, nava cosmică americană „Gemini-4”, avînd la bord pe cosmonauții James McDivitt și Edward White — care a părăsit cabina pentru a evolua timp de 20 de minute în spațiul cosmic — a amerizat în Oceanul Atlantic, la 70 km de locul dinainte stabilit. Fotografia îi înfățișează pe cei doi cosmonauți în interiorul navei „Gemini-4”.

Peste 10.000 locuitori din portul japonez Sasebo au manifestat împotriva prezenței submarinelor atomice americane în apele Japoniei și împotriva agresiunii americane în Vietnam.

UN „CÉZANNE” PĂRĂSEȘTE FRANȚA...

„National Gallery” din Londra a achiziționat nu demult din Franța, pentru suma de 74 milioane franci noi, una din capodoperele picturii mondiale. „Les grandes baigneuses”, lucrare aparținând lui Paul Cézanne, și-a cucerit astfel unul din primele locuri printre tablourile cel mai scump vindute.

Această imbogățire a patrimoniului artistic britanic a fost

competente ca aparținând patrimoniului artistic național să nu poată fi vândut în străinătate.

Și totuși, „Les grandes baigneuses” a fost vândut în Anglia, pare-se în baza unei autorizații de export a tabloului eliberate de Ministerul Afacerilor Culturale. Cei ce-și exprimă nemulțumirea față de acest lucru aduc în sprijinul poziției lor argumentul că, dintre toți marii pictori francezi, Cézanne era și așa cel mai prost reprezentat în muzeele franceze, nouăzeci din operele lui aflându-se în străinătate.

Cît privește autoritățile, ele au invocat următorul argument: lucrarea celebră, într-adevăr realizată, singura care a fost denumită în lumea criticii „Les grandes baigneuses” este cea aflată în colecția Barnes din New York. Tabloul în jurul căruia s-au născut discuțiile, nefiind decât una dintre numeroasele pinze ale lui Cézanne, reprezentînd femei ce se scaldă, s-a considerat preferabil să se consacre fondurile rezultate din vîn-

George LeMay, după arestarea sa. Și această imagine a fost transmisă cu ajutorul televiziunii peste Atlantic.

rat cu succes la prinderea unui hoț pe care poliția din Canada îl căuta de patru ani!

Cum s-au petrecut lucrurile? Cu prilejul unei emisiuni transatlantice de televiziune, retransmise prin satelit, între Scotland Yard, F.B.I. și poliția canadiană au fost schimbate fotografiile unor infractori puși sub urmărire. Între acestea s-a aflat și portretul lui George LeMay, în vîrstă de 39 de ani, autor al unei spargerii comise în 1961 la o bancă din Montreal (Canada), cu care prilej furase patru milioane dolari.

Printre telespectatorii care au vizionat acest program s-a aflat și un locuitor din Fort Lauderdale, Florida, Statele Unite. Lui i s-a părut că există o mare asemănare între portretul văzut pe micul ecran și simpaticul domn René Roy. Acesta, proprietar al unui yacht cu care naviga de vreo șase ani prin apropiere, coboră adeseori pe țarm, pentru cumpărături. Și, ciudat, plățile le făcea întotdeauna cu bilete nou-nouțe de 100 dolari...

Sesizată, poliția locală a efectuat cercetări și a constatat că René Roy nu e nimeni altul decât mult căutatul George LeMay. Evident, acesta a fost imediat arestat. Cînd a aflat împrejurările care au dus la prinderea sa, LeMay a făcut remarca ironică: „A fost nevoie nici mai mult nici mai puțin decât de un satelit ca să pot fi prins”.

Florin UDREA

SECRETUL

Ambasadorul american Taylor a putut, în sfîrșit, săpămîna aceasta, să ajungă la Washington. Criza

politică a regimului sud-vietnamez și înfrîngerile militare l-au împiedicat timp de zece zile să răspundă la chemarea administrației.

Oare a putut să plece din cauză că situația ar fi mai bună?

Un purtător de cuvînt american declara că ambasadorul ar fi părăsit Saigonul cu sentimentul că regimul sud-vietnamez „va putea de acum înainte să depășească fără prea multe dificultăți obstacolele pe care le mai are de înfruntat”. Or, după cum transmite France Presse, chiar în ajunul plecării lui Taylor, șeful regimului de la Saigon „a dat publicității o importanță punere la punct care reduce criza la punctul anterior...”

Există destule precedente, pe lângă faptul sus-menționat, care îndreptăcesc părerea că ori de cîte ori ambasadorul este chemat de la Saigon sau primește înalți oaspeți cu „misiune specială” de la Washington, treburile merg mai prost și nu mai bine ca înainte.

Intrevederile prilejuite de asemenea deplasări sînt dominate de întrebările: Ce se întîmplă? De ce regimul este instabil, iar pe cîmpul de luptă se pierde teren? Evident, răspunsul este unul, numai că cei care întreabă și cei ce sînt întrebați nu pot sau nu vor să-l găsească, după cum recunoșc chiar sursele americane competente. Diplomatul american Mecklin, care a fost șeful serviciului american de informații la Saigon în perioada 1962-1964, caută să demonstreze într-o carte publicată recent că totul s-ar datoră faptului că „însăși Misiunea americană nu este conștientă cît de rău merge războiul, deoarece ea trăiește într-o lume a iluziilor”.

Ziaristul Halberstam relatează în altă carte următorul episod, mai edificator. Administrația trimisese o comisie alcătuită dintr-un înalt diplomat și un general pentru a ancheta situația la fața locului. După încheierea misiunii, cei doi s-au prezentat în fața Consiliului Securității Naționale căruia i-a fost dat să asculte cu stupoare două rapoarte ce totuși opuse unul altuia. Ceea ce l-a determinat pe președintele de atunci, Kennedy, să întrebe: „Sînteți siguri, domnilor, că amîndoi ați vizitat aceeași țară?” Ziaristul american Fall este de părere că episodul își păstrează deplină actualitate. „Această întrebare — scrie el — este valabilă și astăzi, cînd se compară declarațiile oficiale recente și faptele încăpăținate ale situației vietnameze”.

După cum spuneam, răspunsul este unul: nimic nu poate înfrînge voința de libertate a poporului vietnamez. Dar atît timp cît călătoriile diplomatice pe ruta Saigon-Washington și invers nu vor asigura transmiterea și înțelegerea profundă a acestui prețios secret, la îndemîna oricărui om politic realist, atît timp asemenea convorbiri vor rămîne doar etape inutile pe parcursul spre abisul agravării războiului.

N. LUPU

DRUMURILE UCIGAȘE

„New York Times” relatează că numărul victimelor provocate de accidente de automobil în 1964 pe teritoriul S.U.A. este de 48.000.

Statele Unite dețin astfel recordul în ceea ce privește accidentele rutiere. În acest clasament sui-generis ele sînt urmate de Germania occidentală, care a înregistrat în 1964 16.000 accidente mortale (cu 15% mai mult decît în 1963) și Franța — 11.184.

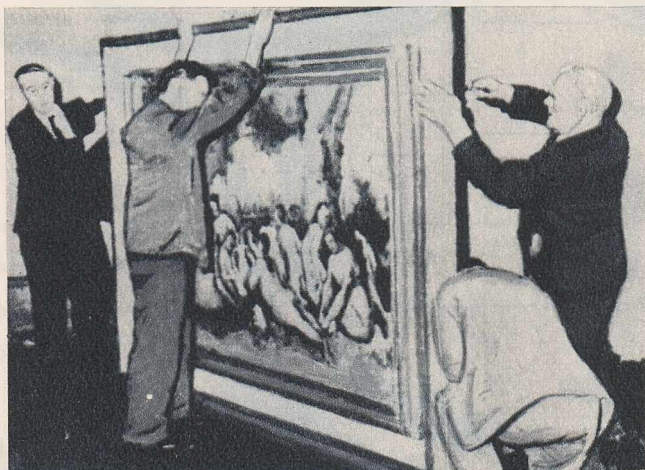
Pornindu-se de la aceste cifre alarmante s-a căutat să se analizeze cauzele accidentelor. S-a constatat astfel că excesul de viteză și consumul de alcool sînt cele mai frecvente cauze ale acestora. De asemenea s-a observat că o serie de măsuri luate de S.U.A. — cum sînt panourile pe șosele, avertizările prin radio, supravegherea drumurilor de către agenții de circulație care urmăresc cu mașinile sau motocicletele pe cei ce depășesc viteza legală — nu au dat rezultate satisfăcătoare. O serie de experți în materie explică acest fapt prin blîndețea regulamentelor din S.U.A. față de încălcările regulilor de circulație. De pildă unui conducător auto arestat în stare de ebrietate nu i se poate confisca permisul de conducere decît pe baza unui verdict al tribunalului și numai în cazul cînd, în această stare, a comis o infracțiune cu urmări grave.

Și la Paris s-a constatat că 80% din accidente sînt provocate de alcool. Medicii afirmă că numai un gram de alcool la un litru de sînge (adică chiar atunci cînd s-a băut un pahar, două la masă) încetinește cu 30-38% reacțiile auditive și vizuale. Totodată multe accidente au loc din cauza aglomerării șoselelor — consecință a dezvoltării insuficiente a rețelei de autostrăzi.

Cît privește excesul de viteză, o serie de psihologi susțin teoria după care acesta își are explicația în dorința cetățeanului mijlociu de a-și „afirma personalitatea”. Un complex de inferioritate l-ar determina, zic ei, să gonească la volanul mașinii, „dîndu-i iluzia că este astfel mai dinamic, independent și întreprinzător”.

Lăsînd la o parte astfel de speculații ale psihanalistilor, este clar faptul că accidentele rutiere au cauze mai profunde, de ordin social și economic, printre care lentă dezvoltare a rețelei de șosele în raport cu avîntul uriaș al comerțului cu automobile. O altă cauză este ușurința cu care se acordă permisele de conducere. Lipsa unor sancțiuni drastice față de cei ce violează regulile de circulație constituie o a treia cauză.

I. MIHNEA

anunțată în mod solemn, în Camera Comunelor și a fost celebrată în Anglia ca prima mare realizare a guvernului laburist în domeniul artei. În schimb, în Franța, vînzarea celebrului tablou al lui Cézanne a stîrnit o serie de proteste, formînd și obiectul unor aprinse discuții în Parlament.

Cum s-a ajuns la vînzarea tabloului?

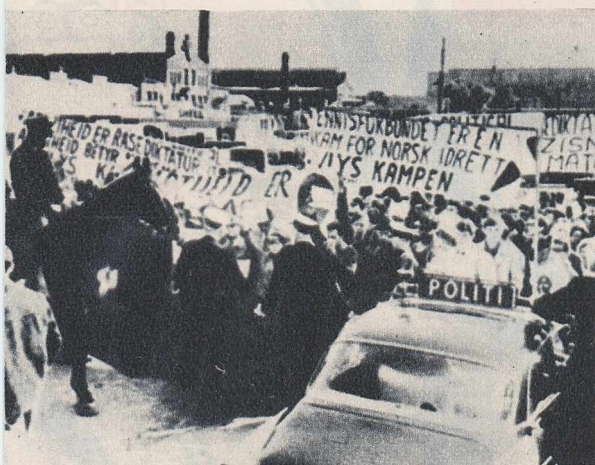
Acesta face parte din seria celor trei mari compoziții ale lui Cézanne, intitulată „Les grandes baigneuses”, dintre care una se află în muzeul din Philadelphia, alta aparține Fundației Barnes, tot din Philadelphia, iar a treia se afla, pînă deunăzi, la Neuilly, în casa unui mare colecționar de artă. Considerat drept unul din tablourile cele mai reprezentative ale geniului artistic al lui Cézanne, el nu putea fi exportat în străinătate decît pe baza unei decizii guvernamentale. Căci în Franța se aplică încă din 1944 măsura ca nici unul din tablourile considerate de forurile

zarea acestuia cumpărării unor lucrări ce lipsesc din patrimoniul național, cum ar fi de pildă operele lui Seurat, pictor prea puțin prezent în colecțiile franceze.

P. B. MARIAN

UN SATELIT... POLIȚIST

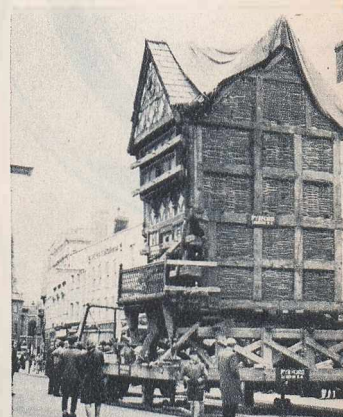
„Early Bird” — Pasărea matinală — primul satelit artificial de telecomunicații plasat pe o orbită fixă în raport cu Pămîntul. S-a dovedit a avea și valoroase aptitudini... polițiste. El a colabo-

Aspect de la o recentă demonstrație organizată la Oslo (Norvegia) în semn de protest împotriva politicii reacționare, asiste, a autorităților sud-africane.

Forțele patriotice sud-vietnameze au reușit în ultima vreme o serie de succese importante, îndeosebi în regiunea Gia Lai. În fotografie: membri ai unui detașament al forțelor patriotice, pe poziții.

Nu este vorba de un decor de film ci, pur și simplu, de mutarea unei clădiri. Datînd din secolul al XVII-lea, această casă din Hereford (Anglia), care era situată într-o zonă de demolare, a fost astfel salvată și amplasată temporar într-un alt loc.

**EXECUTĂ DE
BAZĂ DE CO-
MENZI ȘI
REPARTIȚII,
PRODUSE
DENTRU:**

Industria minieră: ciocane de abataj, cazane perforatoare, filtre cu vid, concasoare și granolatoare giratorice, suflante, pompe de vid, mori cu ciocane etc.

Industria siderurgică: cubilouri, cuptoare, mașini de sablat, site vibratoare, dozatoare, amestecătoare, desbătătoare, bătătoare pneumatice, mașini automate de format, mașini de format prin aruncare etc.

Industria chimică: ventilatoare pentru turnuri de răcire, filtre de vid, lanțuri cu role și zale scurte pentru utilaje petroliere,

presă, holendre, propelere, suflante, pompe de vid, lanțuri cu role și zale scurte pentru utilaje petroliere, mori cu cuțite pentru mase plastice etc.

De asemenea execută utilaje pentru industria alimentară, industria construcțiilor și materialelor de construcții.

